

FÜGGETLEN RENDÉSZETI PANASZTESTÜLET
☒: 1358 Budapest, Széchenyi rakpart 19.
☎: 1/441-6501 ☎: 06-1/441-6502
✉: titkarsag@repate.hu
🌐: www.repate.hu

Ügyszám: FRP/648/2014/Pan.

A Független Rendészeti Panasztestület

422./2015. számú (XI. 26.)

állásfoglalása

A Független Rendészeti Panasztestület (a továbbiakban: Testület) **panaszos**¹ 2014. október 4-én előterjesztett **panaszát** a 2015. november 26-án megtartott zárt ülésén hozott döntése alapján

á t t e s z i

az intézkedést foganatosító szerv – a G.-i Rendőrkapitányság – vezetőjéhez.

A vizsgált ügyben alapjogot sértő intézkedésre nem került sor, valamint alapjogot sértő intézkedés nem állapítható meg.

A Testület állásfoglalása ellen jogorvoslatnak helye nincs.

Indokolás

A panaszos 2014. október 4-én, elektronikus úton, a Testület elektronikus formanyomtatványának kitöltésével terjesztette elő panaszbeadványát, a vele szemben 2014. szeptember 16-án foganatosított rendőri intézkedés miatt.

I.

1) A panaszos beadványában előadta, hogy 2014. szeptember 16-án a háza udvarán, 13 óra körüli megjelent egy rendőr. A panaszos ekkor mosogatott. A rendőr lekapcsolta az áramot, majd kérte, hogy menjen ki a panaszos és igazolja magát. Mivel a panaszost az előző nap az udvaron megverték, így nem akart kimenni, és erre tekintettel megkérte a rendőrt, hogy inkább ő menjen be. A panaszos megkérdezte a rendőr nevét és azonosító számát, de azokat nem mondta meg. Kb. egy fél óra telt el, a panaszos azt hitte, hogy a rendőr már nem tartózkodik ott, így kilépett, hogy az áramot visszavegye, erre a rendőr újra kikapcsolta. A

¹ Az Rtv. 93/A. §. (8) bekezdése értelmében a panaszos személyes adatait töröltük

rendőr és Á. F. – aki előző nap három társával megverte a panaszost a saját udvarán – kiráncigálták a panaszost a lakásából, a rendőr levitte a földre és a kezeit hátrabilincselte. Kihívták rá a mentőt, és mint közveszély bűnözőt beszállították a K. Pszichiátriára, annak a zárt osztályán helyezték el. A panaszos előadta, hogy alapos oka van azt feltételezni, hogy korrupció esete áll fent. Á. F. dicsekedett azzal, hogy neki összeköttetései vannak a P.-i Rendőrőrsön.

2) A panaszos 2014. október 8-án egészítette ki a beadványában előadottakat azzal, hogy sérelmezi a vele szemben 2014. szeptember 16-án, kb. 12 óra és 15 óra között vele szemben végrehajtott rendőri intézkedést, amelyet a lakcímén fogatosítottak. Ennek kapcsán kifogásolja, hogy megbilincselték, illetve akarata ellenére beszállították a pszichiátriára.

A panaszos elmondta, hogy vele szemben V. T. rendőr intézkedett, aki a G.-i Rendőrkapitányság P.-i Rendőrség állományába tartozik.

2014. szeptember 16-án, dél 12 óra körül a panaszos épp mosogatott, miközben zsolttárogat hallgatott. A mosogató mögött lévő ablakon ekkor kopogtatott egy rendőr és felszólította, hogy halkítsa le a zenét és igazolja magát. A panaszos kicsit halkított a hangerőn és kérte a rendőrt, hogy menjen be a lakásba, mert az ajtó nincs bezárva. A rendőr ekkor a panaszost újból felszólította, hogy igazolja magát, majd a panaszos megismételte a rendőr irányába a kérését, hogy fáradjon be, mert még elő kell keresnie az iratokat. Ugyanakkor megkérdezte a nevét, de kérdésére nem válaszolt és nem ment be a panaszos lakásába. A panaszos elment az irataiért, miközben hirtelen áramszünet lett és a zene elhallgatott. Pár perc múlva az ablakon újból kitekintve már nem látta a rendőrt, azt hitte, hogy elment, így folytatta a mosogatást. Kb. 30-40 perc telhetett el és közben rájött a panaszos arra, hogy a gyanúja beigazolódtott, nem áramszünet van, mert a lakás más elektromos berendezési működének, tehát valaki a főkapcsolón lekapcsolhatta a biztosítékot. A panaszos kiment, hogy ellenőrizze a biztosítékot és a legnagyobb meglepetésére konstataálta, hogy a rendőr ott van. Ő, se szó, se beszéd minden előzetes szóváltás és figyelmeztetés nélkül azonnal a panaszosnak ugrott, megragadta a csuklóját. A panaszos ijedtében reflexszerűen próbálta kiszabadítani a kezét és visszamenekülni a házba a közvetlen mögötte lévő ajtón, de megbotlott a küszöbön és hátraesve beesett a nyitott ajtón. Ekkor kapcsolódott be a szintén az udvaron tartózkodó Á. F., aki a rendőr segítségére sietett és közösen a panaszos kezét-lábát fogva kirángatták az udvarra. Á. F. eközben többször mondta a rendőrnek, hogy „Bilincselj meg a hülye k*rvát!”. A panaszos kérte őket, hogy engedjék meg neki, hogy lábra állhasson. Ez megtörtént, de az intézkedő rendőr azonnal hátracsavarta a kezeit és újból levitte a földre, majd a panaszos hátratekert kezeit előre hozva megbilincselte. Eközben Á. F. folyamatosan szidalmazta a panaszost és gyalázta őt. A következő többször elmondta: „Most megkapod a magadét te rohadék!”. A panaszos szidalmazásán túl, folyamatosan rágalmazta őt az intézkedő rendőrnek, így például azt mondta a rendőrnek, hogy a panaszos késsel támadt Á. F-re. Ez kb. 13 óra körül történhetett. A panaszos kihallgatásának pillanatában többször, hangosan segítségért kiáltott. Elképzelhetőnek tartja, hogy a szomszédjai hallották, láthatták a történetet, vagy annak legalább a részleteit.

A panaszos elmondta, hogy azért szeretett volna átkerülni oda, mert félt Á. F-től, aki már hónapok óta rettegésben tartja őt. Folyamatosan fenyegeti, és többször megfélemlített, illetve megtiltotta a szabad mozgását az ő tulajdonában is álló osztatlan telken. Legutóbb épp egy nappal azelőtt, fizikailag bántalmazta a panaszost harmadmagával. A panaszos ennek kapcsán mellékelte a feljelentését a panaszához.

Most, ezek után, hogy Á. F. közreműködésével rángatták ki a lakásából és bilincseltek meg az udvarán – mert nem ment ki a személyijével, hanem hívta a rendőrt a házába? – látta, hogy Á. F. tényleg beváltja a fenyegetését, és nem blöffölt akkor, amikor a panaszost a kapcsolataival ijesztgette. Á. F. továbbra is úgy viselkedett, mint aki utasításokat ad az intézkedő rendőrnek, aki rendre eleget is tett a felszólításainak. Ilyen utasítások hangzottak el, mint „Húzd meg jó szorosra a hülye p*csa bilincseit!” Ekkor a rendőr szorított a bilincsen.

A panaszos elmondta, hogy a kórházi zárójelentésben az áll a felvételi státuszon, hogy a bal felkarján 3 cm-es enyhe horzsolás nyoma látható.

Erre az udvarrészre Á. F. ugyan nem követte, csak az utcáról a kerítésen át folytatta és ismételtette a szidalmazását és a rágalmazását. A panaszos letérdelt egy fa alá és magában imádkozott. Majd sokadjára megismételte a rendőrnek, hogy miért nem mondja meg a nevét, miért csinálja ezt vele, miért bilincselte meg, illetve, hogy nem kéne hinnie Á. F.-nek, mert hazudik és egyébként is rágalmazza a panaszost. A rendőr csak ekkor közölte a panaszossal, hogy V. T.-nak hívják. Közben Á. F. megkérdezte a rendőrtől, hogy „mikor jön már a mentő?”. A panaszos ebből arra következtetett, hogy a régebben többször elhangzott egyik fenyegetését akarja valóra váltani és el akarja a panaszost a pszichiátriára szállíttatni. A panaszos kérte a rendőrt, hogy engedje meg, hogy a kórházba szállítása előtt átöltözhessen, csomagolhasson magának kórházi ruhát, magához vegye az iratait, zuhanyozhasson, vagy legalább a kezét megmoshassa. A rendőr ezeket a panaszosnak megtagadta.

14 óra és 14 óra 15 perc körül érkeztek meg a 10, illetve a 12 éves kislányai, és egyikük osztálytársa. A gyermekei látván, hogy a földön térdel megbilincsel kézzel sírva fakadtak. A panaszos kérte őket, hogy itassák meg, mert a rendőr ezt a kérését sem teljesítette. A kislányai hívták fel a panaszos élettársát, akit csak ekkor tudott a panaszos a történekről értesíteni. A gyerekek jelenléte és sírása végképp elbizonytalanította a rendőrt, aki végig Á. F. utasításait hajtotta végre, de mostanra végképp elvesztette lélekjelenlétét és szemlátomást nem tudott mit kezdeni a kialakult helyzettel. Előbb, amikor a panaszos telefonált megtagadta a kérését, hogy beszéljen az élettársával a rendőr, de később a rendőr mégis a panaszos telefonjáról felhívta a panaszost élettársát, aki a munkahelyét otthagya már úton volt hazafelé, és megígérte neki a rendőr, hogy bevárják. Ez azonban nem történt meg.

Ezt követően érkezett meg a mentő és beszállították a panaszost a F. F. Kórház pszichiátriai osztályára. A panaszos itt tudta meg, hogy az intézkedő rendőrt állítólag a panaszos megtámadta, megpróbálta megharapni, illetve, hogy a szomszédokat késsel fenyegette.

A panaszos erre tekintettel kérelmezte a Testülettől, hogy vizsgálja meg, hogy a feljelentés valós csendzavaráson alapult-e. A panaszos előadta, hogy a maga részéről vitatja a csendzavarás tényét. Állítását a B. utcai lakosok tudják igazolni. Mentségére még azt tudja felhozni, hogy 5 éve lakik ott és ilyen feljelentésre eddig még nem volt precedens. A panaszos kéri ezen kívül, hogy a Testület vizsgálja ki, hogy egyáltalán történt-e feljelentés csendzavarás miatt több szomszéd részéről is, ahogyan azt a rendőr állította.

A panaszos ezen kívül az intézkedés tekintetében az alábbi kérdéseket fogalmazta meg:

- Az intézkedő rendőr a szolgálati szabályzat szerint járt-e el, amikor egy civil segítségével, a panaszos akarata ellenére a lakásából kirángatta az udvarra?

- Veszélyeztette-e a rendőr az igazoltatás és intézkedés eredményességét, hogy igazoltatás közben, többszöri kérése ellenére is megtagadta, hogy közölje a nevét, rangját, illetve, hogy milyen ügyben intézkedik? Ha igen, akkor ezt mivel indokolja?

- A rendőr az intézkedés során előítélet mentesen intézkedett?

- A rendőr az intézkedés során betartotta az arányosság követelményét?

- Melyek voltak azok a körülmények, amelyek nem tették lehetővé a rendőr részéről, hogy előzetesen figyelmeztesse a panaszost a kényszerítő eszköz, azaz bilincs alkalmazására?

- Indokolt volt a bilincs alkalmazása? A bilincs túl szoros volt, ez indokolt volt, hiszen külsérelmi nyomot okozott?!

- Indokolt volt-e az, hogy a panaszost a saját, kiskorú gyermekei szeme láttára bilincsben tartotta?

- Fennállhatott-e például szökés veszélye, vagy, hogy megtámadja a panaszos az intézkedő rendőrt és az őt eddig segítő, a 1,5 méteres kerítés túoldalán ugyan, de testközelben tartózkodó Á. F-et?

- A történetek fényében hogyan volt lehetséges az, hogy az igazoltatás végül elsikkadt, sőt kérése ellenére sem vehette magához az iratait?!

- Volt-e a panaszos részéről célzatos, fizikai erő kifejtéssel járó tevékenység, amely az intézkedést akadályozta volna, illetve szükségessé tette a kényszerítő eszköz alkalmazását, majd a kórházba szállítását?

3) A panaszos 2014. október 15-én előterjesztett beadványával egészítette ki a panaszát, amelyben előadta, hogy 2014. szeptember 30-án a kórházból való kikerülése napján szembesült azzal a ténnyel, hogy az intézkedés során, illetve azt követően a két kiskorú gyermekét ideiglenes hatállyal a különélő édesapjuknál helyezték el. A Járási Gyámhivatal 2014. szeptember 18-án hozott határozatában azzal indokolta ezt a döntést, hogy „a P.-i Rendőrőrs parancsnoka telefonon jelezte” a p,-i Családsegítő Szolgálatnak a rendőri intézkedés tényét, illetve, hogy „az anyát zavart pszichés állapota miatt mentőautóval a P, megyei F. F. Kórház Pszichiátriai Osztályára szállították”. Továbbá, hogy ennek következtében „a kislányok felügyelet nélkül maradtak”.

A panaszos elmondta, hogy a hivatkozott panaszának 6. bekezdését ezzel zárta: „amikor telefonáltam megtagadta a kérésem [az eljáró rendőr], hogy beszéljen az élettársammal, de legkésőbb az én telefonomból mégis ő hívta fel, aki a munkahelyét otthagya már úton volt hazafelé, és megígérte neki, hogy bevárják. Ez nem történt meg.”

A mentőbe azzal a tudattal szállt be, hogy a lakásában a gyerekeivel maradt rendőr, ígéretéhez híven megvárja az élettársát. Így a gyerekek az ő (és az ideiglenesen náluk lakó nagykorú lány) felügyelet alatt maradnak a kórházi kezelése ideje alatt. Ez azonban nem történt meg, e

helyett a rendőrőrs parancsnoka telefonon arról tájékoztatta a Családsegítő Szolgálatot, miszerint „a kislányok felügyelet nélkül maradtak”.

Erre tekintettel a panaszos kérelmezi a Testületet, hogy vizsgálja ki, hogy jogszerű volt-e az eljárás rendőri szerv intézkedése, illetve hogy a történetek tükrében megfelel-e a valóságnak az a rendőrségtől származó információ, miszerint a kislányok felügyelet nélkül maradtak volna.

II.

A Testület a tényállás tisztázása érdekében megkereséssel fordult a G.-i Rendőrkapitánysághoz. A rendelkezésre bocsátott iratok alapján az alábbiak állapíthatók meg.

1) A kapitányságvezető 2014. november 6-án készítette el a sérelmezett rendőri intézkedésről szóló átiratát, amelyből az alábbiak állapíthatók meg.

Az intézkedés alapja az volt, hogy T. N. I., T. M., F. M., valamint Á. F. lakosok tetek bejelentést csendháborítás miatt, a járőrszolgálat mobiltelefonra 2014. szeptember 16-án, 13 óra 30 perc körüli időben. A bejelentések szerint a panaszos, a nap folyamán hangosan hallgatja a zenét, amely zavarja a lakókörnyezetét. A bejelentést V. F. r. törm. vette, aki annak rögzítését követően jelentette a bejelentés adatait a P. megyei Rendőr-főkapitányság T. I. K. felé, majd elindult a helyszínre.

V. T. r. törm. szolgálatot a rendőrségnél rendszeresített bevetési ruházatban látta el, az előírt követelményeket és jól láthatósági átvevőt viselve.

A jelzett címre érkezve fogadta őt T. N. I. és a fent említett bejelentők, akik elmondták, hogy a panaszos közös udvarú társas lakóingatlanban tartózkodik életvitelszerűen huzamosabb ideje, ahol több lakóhelyi konfliktusuk volt már vele. Állításuk szerint a jelzett napon a panaszos nemtetszését fejezte ki számukra egy épülő kerítésszakasz miatt, amely nemtetszését úgy nyomatékosította, hogy egy magas hangerejű, elektroakusztikai berendezés hanghullámaint irányozta feléjük az általa lakott lakás ablakából, ami felettébb bosszantó a számukra.

Ezt követően a rendőr megpróbált a panaszossal kapcsolatot teremteni oly módon, hogy hangosan kiáltott neki a lakása irányába, de ez eredményre nem vezetett. Ezután a szolgálati gépjárműve hangjelzését használta, valamint a kerítéshez ment, - ami két részre osztja a telket – és a szomszéd feléről hangosan kiabált, hogy „Rendőrség! Legyen szíves kijönni a házból!”. A panaszos ennek a kérésnek sem tett eleget. A kerítés előtt állva a családi ház oldalánál a rendőr látta, hogy a panaszos az ajtóhoz képest balra található ablaknál állt és tekintgetett kifelé, majd amint észrevette integetett neki a rendőr és kiabált. A panaszos ekkor fogadta a kibontott függőnyt, hogy eltakarhassa magát. A rendőr azt is felfedezte, hogy a panaszos az ajtóhoz szalad és gyorsan bezárja azt, majd mosogatni kezd. Eközben a rendőr folyamatosan kiabált neki, hogy halkítsa le a zenét, mert szabálysértést követ el. Ekkor kicsit lehalkította a zenét, odaállt az ablakhoz, ami „bukó” állapotban volt és kiabált, hogy menjen onnan. A rendőr ekkor közölte vele a nevét, a rendfokozatát, továbbá az érkezésének a célját. A panaszos erre annyit válaszolt, hogy fel fogja jelenteni az ügyészségen, mert korrupst és megvásárolható. A panaszossal nem lehetett kommunikálni, mert folyamatosan félbeszakította a rendőrt és nem volt hajlandó meghallgatni, csak szidalmazta őt.

Miután többszöri próbálkozásra sem sikerült a panaszossal normálisan beszélni és nem sikerült a szabálysértést megszüntetni, így a rendőr értesítette a PMRFK TIK-et a járőrtelefonján keresztül, mivel időközben lemerült az EDR rádiója. A TIK ügyeletesének jelentette a történetet, aki azt az utasítást adta neki, hogy ha tudja, akkor próbálja megszüntetni az elektromos energia ellátást egy időre a panaszos lakásában, hátha akkor hajlandó lesz a panaszos alávetni magát a rendőri intézkedésnek. A rendőr ezt követően odament a bejelentőkhöz és megkérdezte tőlük, hogy a panaszos egyedül él-e ott és hogy jelenleg egyedül tartózkodik-e otthonában. A személyek elmondták, hogy van a panaszosnak egy élettársa/barátja és két kisgyereke, de ők biztos, hogy nem tartózkodnak otthon.

Ezt követően a panaszos lakásánál a bejárati ajtaja mellett, a szomszédokkal közös használatban lévő udvaron a rendőr megtalálta a villanyóra szekrényt és az abban lévő áramvédő kapcsolót lekapcsolta. A zene ekkor elhallgatott. Ahogy a zene megszűnt a panaszos kiabálni kezdett a rendőrnek, hogy „Mit képzelsz magárod, felfogja jelenteni, mondja meg a nevét és törzsszámát, őt is megvásárolták, azért van itt nála!”.

Ezek után a rendőr az udvaron tartózkodó bejelentőkhöz ment, hogy az adataikat tovább rögzítse. Ekkor látta, hogy a panaszos kinyitja az ajtót, gyorsan odalép a kapcsolószekrényhez és visszakapcsolja az áramvédő kapcsolót, majd visszaszalad a házba, bezárta az ajtót és ismételten felhangosította a zenét. A rendőr ekkor ismételten odament a kapcsolószekrényhez és lekapcsolta a kapcsolót és úgy tett, mint ha elsétálna, de csak odaállt a fal mellé, hogy ne láthassa őt a panaszos, hogy így amikor kijön a panaszos a lakásából, akkor intézkedés alá tudja vonni őt.

A panaszos ismét örjöngeni, kiabálni kezdett. A rendőr hallotta, hogy a panaszos nyitja a bejárati ajtót. Ekkor gyorsan odalépett hozzá, napszaknak megfelelően köszönt neki és közölte vele, hogy rendőrség, valamint a nevét, rendfokozatát elismételte. Ezt követően megkérte a panaszost, hogy igazolja magát, de erre ő csak folyamatosan azt mondogatta, hogy „Fel foglak jelenteni! Már mást is feljelentettem a rendőrségen!”. A panaszos többszöri kérésre sem volt hajlandó igazolni magát, még a nevét sem volt hajlandó megmondani.

Mikor a rendőr a panaszos mellé lépett, akkor a bejárati ajtó és a kapcsolószekrény közötti részen voltak. A rendőr a jobb kezét a falba szerelt doboz ajtajára helyezte, ami csukott állapotban volt. Ezt azért tette meg, hogy a panaszos ne kapcsolhassa vissza az áramot, így a zenét, ezért hátha közlékenyebb lesz. Ekkor a panaszos még zavartabban és ingerültebben viselkedett majd elismételte, hogy „Takarodjon innen! Én zenét fogok hallgatni!”. A rendőr megpróbálta megnyugtatni a panaszost s közölte vele, hogy azért jött, hogy vegye halkabbra a zenét, mert a lakókörnyezetét zavarja.

Ezután a panaszos hirtelen támadólag lépett fel; megfogta a rendőr jobb kezét csukló tájékon, amivel a doboz ajtaját támasztotta és elhúzta a saját feje irányába, illetve a száját a kézfeje irányába fordította és meg akarta a rendőrt harapni. Ezután a rendőr próbálta a kezét elrántani a fejtől, hogy ne tudja megharapni, de a panaszos a kezével kapaszkodott, nem engedte el. A panaszos egyre agresszívebb lett, ezért a rendőr testi épségének védelme érdekében a panaszos bal karját megfogta és lábával a panaszos lábát kitámasztotta, hogy ne essen el. Próbálta a rendőr a támadást megakadályozni, de a panaszos agresszivitása fokozódott, ezért ezt látva Á. F. a rendőr segítségére sietett. Mivel a panaszos teljesen elvesztette az önkontrollját, ezért a saját testi épsége illetve az ellenszegülés megtörése érdekében a rendőr biztonsági intézkedés keretében kényszerítőeszközként a testi kényszeren túlmenően bilincset

alkalmazott. A panaszos kezeit hátra helyzetben bilincselte meg. Ezután a panaszos őrlődni, kapálózni, rugdosni kezdett a földön, valamint ordított, hogy őt a tegnapi nap folyamán megverték, nézze meg ezért a rendőr a sérüléseit, amelyek miatt egyébként nagyon fájlalja a lábát.

Ezt követően a rendőr a PMRFK TIK ügyeletesét szolgálati mobiltelefonon keresztül tájékoztatta az eseményekről és mentőt kért a helyszínre, mert a panaszos fájlalja a lábát, illetve nagyon zavartam viselkedett. Ezzel a rendőrség álláspontja szerint a bejelentők jogosnak tűnő érdekein túlmenően, a panaszos érdekeit is szem előtt tartva eleget tett a rendőr a segítségnyújtási kötelezettségének a panaszos vonatkozásában. Á. F. és a rendőr intézkedéseinek megfelelően járt el az intézkedés során, mint segítő. Olyan adat nem áll a rendőrség rendelkezésére, hogy Á. F. szidalmazta volna az intézkedés során a panaszost.

Az intézkedés közben megjelent a K. megerősíti szolgálattól T. B. r. őrm., aki segített az intézkedés lefolytatásában, ettől kezdve Á. F. segítése okafogyottá vált. Az OMSZ munkatársai 14 óra 25 perckor érkeztek ki a helyszínre L. A. mentőápoló vezetésével. A helyszínen az OMSZ munkatársai előzetesen megvizsgálták a panaszost és a viselkedéséből kifolyólag karhatalmi segítséget kértek, mivel a mentő gépjármű láttán a panaszos zavartsága fokozódott, összefüggéstelenül beszélt, továbbra is agresszíven viselkedett. A mentőorvos a helyszínen utalta be a panaszost a K. F. F. Kórház Pszichiátriai Osztályára. Az OMSZ munkatársait T. B. r. őrm. biztosította a kórházig a mentőautóban tartózkodva.

V. T. r. törm. a PMRFK TIK ügyeletével folyamatosan tartotta a kapcsolatot a szolgálati telefonon, továbbá a G.-i Rendőrkapitányság szolgálat parancsnokának is jelentette a történeteket.

A panaszossal szemben V. T. r. törm. testi kényszerít, illetve bilincset alkalmazott kényszerítő eszközként. A bilincs alkalmazása 2014. szeptember 16-án 14 órától 15 óra 35 percig tartott a fenti rögzített okból és célzattal. A bilincselést V. T. r. törm. foganatosította, Á. F., mint állampolgár segítő közreműködésével. Az intézkedés alatt valóban megérkeztek a panaszos gyermekei, akik számára az édesanyjkkal szemben szükségessé vált intézkedéssel kapcsolatban V. T. r. törm. kellő tájékoztatást adott. A gyermekek érthetően nehezen viselték, hogy édesanyjukat a fent rögzített állapotban látják, de V. T. r. törm. nyugtatta őket, hogy nem lesz semmi baj, az édesanyjuk orvosi kezelést fog kapni, senki sem fogja őt bántani. Természetesen a rendőrség álláspontja szerint is nehezen felfogható egy gyermek számára, ha a szülőjét a leírt állapotban látja. A rendőrség előadta, hogy nincs tudomásuk arról, hogy a panaszos a vele szemben foganatosított biztonsági intézkedés során sérülést szenvedett volna. Ezt támasztja alá a biztonsági intézkedés végrehajtásáról/ kényszerítő eszköz alkalmazásáról szóló jelentés is. Elképzelhető, hogy az intézkedés során kisebb hámsérülések, illetve zúzódások keletkeztek a panaszos testen, azonban ezek nem voltak értékelhetők az intézkedés helyszínén.

A parancsnok határozottan kijelentette, hogy nincs olyan adatuk, amely szerint Á. F. szidalmazta volna a panaszost. Á. F. az intézkedő rendőr segítőjeként lépett fel és kizárólag a rendőr utasításait követte. Á. F. nem adott utasításokat a rendőrnek. Á. F. egyébként az udvaron T. N. I. lakos felkérésére tartózkodott, ahol jelzett napon kerítésépítési munkálatokat végeztek közösen. A rendelkezésre álló adatok alapján nem merült fel részrehajlás a rendőrség részéről. Á. F. egyébként korábban valóban hivatásos rendőrként teljesített szolgálatot, fia ifj. Á. F. pedig valóban jelenleg is a rendőrségen, annak K. Osztályának

állományában teljesít szolgálatot, mint G. város egyik körzeti megbízottja. Sem a helyszínen, sem az intézkedést követően, illetve azt megelőzően nem merült fel annak a gyanúja, hogy Á. F. illetve ifj. Á. F. megkísérelte volna befolyásolni az eljárás menetét.

A panaszos nem is kérte, hogy bemehessen a lakásába átöltözni, ruhát csomagolni, illetve zuhanyozni. Nem is volt olyan állapotban, hogy elvárható módon tudott volna kommunikálni. Bilincselését követően verbálisan lépett fel továbbra is támadólag, semmit nem kérelmezett, kizárólag vádaskodott. A rendőrség előadta, hogy nincs tudomásuk arról, hogy a panaszos jelezte volna, hogy szomjas. Nyilvánvaló, hogy ha ezt jelezte volna, akkor a rendőrök, vagy a mentők biztosítottak volna számára folyadékot.

A panaszos nem kérelmezett semmit. Azt sem, hogy az élettársát értesítse a rendőrség a történetekkel kapcsolatosan. Mikor a helyszínen világosság vált, hogy a panaszost a mentő be fogja szállítani a kórház Pszichiátriai Osztályára, a rendőr felmérve a panaszos gyermekei helyzetét, akik egyébként ekkor már a lakásban tartózkodtak, elkezdte keresni annak a lehetőségét, hogy a gyermekeket kinél lehet elhelyezni. A gyermekek úgy nyilatkoztak, hogy a környéken nincs rokonuk, ahová mehetnének. Közölték, hogy az édesapjuk (F. A.) a B.-felvidéken lakik, ő az egyedüli közeli hozzátartozójuk. A rendőr ezért felvette a kapcsolatot a PMRFK TIK-tal és kérte, hogy értesítsék F. A-t. A PMRFK TIK ügyeletesek ezt meg is tették, majd visszajelzett V. T. r. törm.-nek, hogy F. A. 2-3 óra elteltével tud megjelenni P-en. A rendőr ezért felvette a kapcsolatot T. F. r. fhdgy. őrsparancsnokon keresztül a helyi Családsegítő Otthon munkatársával (M. É.-val), 15 óra 15 perckor gondjaiba vette az időközben a rendőr által, P. Rendőrsre szállított kislányokat. M. É. inntől kezdve átvette az intézkedést a két gyermek vonatkozásában. M. É. saját hatáskörében intézkedve helyezte el a gyerekeket az édesapjuknál.

A rendőri intézkedést követően parancsnoki kivizsgálás vette kezdetét, mivel felmerült annak a gyanúja, hogy V. T. r. törm. sérelmére a panaszos elkövette a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (továbbiakban: Btk.) 310. § (1) bekezdés a) pontjába ütköző és aszerint minősülő hivatalos személy vagy külföldi hivatalos személy elleni erőszak büntetettét. Tekintettel erre a cselekmény kapcsán helyszíni szemlét foganatosítottak, illetve megtették a szükséges intézkedéseket. A keletkezett iratokat megküldték a P.-i Nyomozó Hivatalnak, ahol a rendőrség információi szerint 2014. október 7-én nyomozást rendeltek el.

2) A rendőrség mellékelte a biztonsági intézkedés végrehajtásáról/ kényszerítő eszköz alkalmazásáról szóló jelentést, amely szerint 2015. szeptember 16-án, 13 óra 5 perckor a panaszossal szemben a rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (továbbiakban: Rtv.) 29. § (1) bekezdés 1) pontja szerint igazoltatást, az Rtv. 37. § (b) pontja alapján biztonsági intézkedést, az Rtv. 47. § alapján testi kényszert és az Rtv. 48. b) és d) pontjai alapján bilincset alkalmaztak. A kényszerítő eszközök alkalmazására a figyelmeztetés megtörtént. A panaszos a bilincset 2014. szeptember 16-án 14 órától 15 óra 35 percig viselte, amelyet vele szemben a rendőrség szolgálati szabályzatáról szóló 30/2011. (IX. 22.) BM rendelet (továbbiakban: Szolgálati Szabályzat) 41. § (4) bekezdés b) pontja alapján a kezek előre, illetve hátra bilincselésével alkalmazták. A rendőri intézkedés során sérülés, anyagi kár neme keletkezett. A panaszos az Rtv. 18. § (1) bekezdése alapján nem kérte hozzátartozója/képviselője értesítését.

Az intézkedés alapjául szolgáló esemény rövid leírása szerint V. T. r. törm. jelenti, hogy 2014. szeptember 16-án járőrszolgálatának teljesítése során a szolgálati mobiltelefonjára

kapott bejelentést, amely szerint a panaszos lakcímén nagyon hangosan szól a zene és ez több embert felháborít. A helyszínen megjelenve a rendőr tapasztalta, hogy valóban az indokoltnál jóval hangosabban szól a zene, ezért többször bekiabált a lakásba, ahonnan a zene szólt (panaszos lakása), ezen kívül a rendőr integetett a szomszédból a panaszos ablakához, hogy figyeljen rá, amikor is azt tapasztalta, hogy a panaszos meglátta a rendőrt és elhúzta a függöny egyik felét, hogy ne lássa őt a rendőr, majd még hangosabbra vette a zenét. Szóváltást követően a panaszos a rendőr jobb kezét megfogta és meg akarta harapni, amikor a tanult rendőri fogással Á. F. segítségével levitte a földre a panaszost és hátrabilincselte a kezét. Mivel a panaszos zavart volt, összefüggéstelenül beszélt és fájlalta a lábát egy, korábbi állítása szerint verekedésből, ezért a TIK ügyeleten keresztül értesítette az OMSZ munkatársait, akik 14 óra 24 perckor érkeztek ki a helyszínre L. A. mentőápoló segítségével. Az OMSZ munkatársai karhatalmi segítséget kértek, mert a panaszos kiszámíthatatlanul és zavartan viselkedett. Ezt követően beutalták a K. F. F. Kórház Pszichiátriai Osztályára további intézkedések megtétele végett.

A panaszosnak az Rtv. 33. § (4) bekezdés alapján kiadták az előállítás idejéről szóló igazolást és az előállítás okáról szóló tájékoztatót.

A panaszost további intézkedés végrehajtása végett 2014. szeptember 16-án 15 óra 50 perckor adták át a kórház pszichiátriai osztályának.

3) A biztonsági intézkedés/kényszerítő eszköz alkalmazása parancsnoki vélemény és kivizsgálás szerint a parancsnok a panaszossal szemben az Rtv. 29. § (1) bekezdés 1) pontja szerint végrehajtott igazoltatást, az Rtv. 37. § b) szerinti biztonsági intézkedés foganatosítását, az Rtv. 47. § alapján alkalmazott testi kényszert és az Rtv. 48. § b) és d) pontjai szerinti bilincselést jog-és szakszerűnek, valamint az Rtv. 15. §-ában meghatározott arányossági követelményekkel egyezőnek, azaz arányosnak találta.

4) V. T. L. r. törm. 2014. szeptember 16-án készítette el az intézkedésről jelentését, amelyben rögzítette, hogy a fenti napon KMB szolgálatának ellátása során a P.-i szolgálati telefonon több személy bejelentést tett 11 óra 30 perctől 12 óra 50 percig, amely szerint a panaszos lakcímén nagyon hangosan szól a zene és zavarja az a bejelentőket, nem tudnak attól pihenni. Ezt követően a rendőr 13 óra 5 perckor jelent meg a bejelentés helyszínén, ahol őt T. N. I., T. M., F. M. és Á. F. bejelentők fogadták.

T. N. I. rendőri kérdésre elmondta, hogy a panaszos lakcíme egy közös bejáratú, osztott telek kerítéssel elválasztva az egyik felén ő lakik T. M.-val, a másik felén pedig a panaszos.

A rendőr meghallgatta továbbá a többi személyt is, akik elmondták, hogy fel vannak háborodva a panaszos viselkedése miatt és a mai viselkedését már nem bírják, mert olyan hangosan hallgatja a zenét, hogy őket nagyon zavarja. A rendőr ennek kapcsán megjegyezte, hogy a kiérkezésekor és az adatok felvételekor is folyamatosan hangosan szólt a zene.

Ezt követően megpróbált a panaszossal kapcsolatot teremteni oly módon, hogy kiabált, a gépjármű hangjelzését használta, valamint a kerítéshez ment, ami két részre osztja a telket és T. N. I. feléről hangosan kiabálta, hogy „Rendőrség! Legyen szíves kijönni a házból!” A panaszos azonban ennek nem tett eleget. A kerítés előtt állva a családi ház oldalát látta kettő darab nagy világító üveggel, ami a konyhában van, vélhetőleg az eszközök láttán, továbbá

mellette található az üveges bejárati ajtó. Ezt követően a rendőr látta, hogy a panaszos az ajtótól balra található ablaknál áll és kifelé tekintget, és amint észrevette, hogy a rendőr neki integet és kiabál az irányába, akkor fogta és kibontatta a függönyt, hogy magát eltakarhassa, majd látta a rendőr, ahogyan az ajtóhoz szalad gyorsan és azt bezárja.

Ezt követően a rendőr látta, hogy a panaszos visszamegy az ablakhoz és valamit mosogatni kezd, illetve, hogy van valami a kezében. Eközben folyamatosan kiabálnia kellett a zene miatt a rendőrnek, hogy halkítsa azt le, mert ezzel szabálysértést követ el. Ekkor egy kicsit lehalkította a zenét, odaállt az ablakhoz, ami „bukó” állapotban volt és kiabált, hogy menjen onnan a rendőr, és mondja meg a nevét, fel fogja őt jelenteni az ügyészségen, mert a rendőr korrupt és megvásárolható. A rendőr megjegyezte, hogy a panaszossal nem tudott kommunikálni, mert folyamatosan félbeszakította őt és nem volt hajlandó hallgatni, csak szidalmazását hallgatta. Ezt követően a rendőr ordított, hogy halkítsa le a zenét, de ezután a panaszos bement a konyhából valahová és újra hangosabbra vette a zenét.

Ezután átment a panaszos ingatlanának a felére és az ablakon kopogtatott, valamint az ajtón is. Az ablakon keresztül látta, hogy a panaszos sepreget a konyhában és nem érdekli, hogy a rendőr ott van. Ezt követően kb. 10 percen keresztül kopogtatott az ablakon és a bejárati ajtón és szólította a panaszost, hogy halkítsa le a zenét. Többször elmondta neki a rendőr, hogy a rendőrségtől van. Ezután a panaszos telefonálni kezdett.

Miután többszöri próbálkozásra sem sikerült a panaszossal normálisan beszélgetnie a rendőrnek és nem sikerült a szabálysértés megszüntetnie, így a történeteket jelentette az Á. 60 tagállomásnak a péceli járőrtelefonon keresztül, mivel időközben lemerült az EDR rádiója. A TIK ügyeletesének jelentette a történeteket, aki azt az utasítást adta az intézkedő rendőrnek, hogy ha tudja próbálja megszüntetni az áramot egy kis időre. A rendőr ezután odament a bejelentőkhöz és megkérdezte tőlük, hogy a panaszos egyedül él-e ott és hogy jelenleg egyedül tartózkodik-e az otthonában. A bejelentők elmondták, hogy van a panaszosnak egy élettársa/barátja és két kisgyermek, de ők most biztos, hogy nem tartózkodnak otthon. Ezt követően a rendőr odament a panaszos bejárati ajtajához és jobb oldalt meglátott egy fadóbozt, ami a falba volt szerelve. Ez a doboz nem volt zárva, így azt a rendőr kinyitotta és lekapcsolta az ott található kapcsolót. Ekkor a zene elhallgatott. Ebben a percben azonban a panaszos elkezdett kiabálni, hogy mit képzelt magáról a rendőr, fel fogja ezért őt jelenteni és mondja meg a nevét, valamint a törzsszámát és egyébként is őt is megvásárolták, azért van nála.

Amikor csend lett, akkor a rendőr visszament T. N. I-hoz még kérdéseket feltenni, amikor látta, hogy a panaszos kinyitja az ajtót és gyorsan odalép a kapcsolószekrényhez és visszakapcsolja az áramot, majd visszaszalad a házba és bezárja az ajtót és ismételten felhangosítja a zenét. A rendőr ezt követően újra átment és odaállt a panaszos ablakához és próbált vele szót érteni, de nem sikerült többszöri próbálkozásra sem. A rendőr ismételten felszólította, hogy jöjjön ki, de ennek nem tett eleget. Ekkor ismételten odament a kapcsolószekrényhez és lekapcsolta a kapcsolót és úgy tett, mintha elsétálna onnan, de közben csak odaállt a fal mellé úgy, hogy a panaszos ne láthassa. A rendőr úgy gondolta, hogy így hátha kijön a panaszos, és ezáltal intézkedés alá tudja majd vonni őt. A panaszos ekkor ismételten elkezdett örjöngeni és kiabálni. Majd hallotta, hogy kinyitja a bejárati ajtót, így gyorsan odalépett hozzá és napszagnak megfelelően köszönt neki, közölte vele, hogy „rendőrség” valamint a nevét, rendfokozatát. Ezt követően megkérte, hogy igazolja magát, de erre ő csak folyamatosan azt mondogatta, hogy „Fel foglak jelenteni! Már mást is

feljelentettem a rendőrségen!” A panaszos többszöri kérésre sem volt hajlandó igazolni magát, még a nevét sem volt hajlandó megmondani.

Amikor a rendőr a panaszos elé lépett, akkor a bejárati ajtó és a kapcsolószekrény közötti részen voltak. A rendőr jobb kezét a falba szerelt doboz ajtajára tette, ami csukott állapotban volt, hogy tudjon kommunikálni a panaszossal és ne kapcsolja vissza a zenét. Ekkor a panaszos már zavartan, ingerülten viselkedett és mondta, hogy a rendőr takarodjon onnan, hiszen a zenét fog hallgatni. A rendőr próbálta megnyugtatni és közölte vele, hogy azért jött, hogy vegye halkabbra a zenét, mert a lakókörnyezetét zavarja. Ekkor a panaszos hirtelen támadólag lépett fel a rendőrrel szemben, megfogta a jobb kezét a csuklója tájékán, amivel a doboz ajtaját támasztotta és elhúzta a feje irányába, illetve a száját a rendőr kézfeje irányába emelte és meg akarta harapni őt. Ezután a rendőr megpróbálta a kezét elrántani a panaszos fejétől, hogy ne tudja őt megharapni, de a panaszos továbbra is kapaszkodott a kezével, nem engedte el a rendőrt és egyre agresszívebb lett, ezért Á. F.-t megkérte, hogy segítsen, mert a panaszos megvadult és a panaszos testi épsége illetve az ellenszegülés megtörésére biztonsági intézkedés keretében bilincset, mint kényszerítő eszközt alkalmazott a panaszossal szemben. A kezeit hátra helyzetben megbilincselte. A panaszos ezt követően örvénylő, kapálózni, rugdosni kezdett a földön, valamint ordított, hogy őt tegnap megverték, nézze meg a sérüléseit és emiatt nagyon fájlalja a lábát. Ezt követően szolgálati mobiltelefonon keresztül tájékoztatta az eseményekről és kérte, hogy küldjön mentőt a helyszínre, mert a panaszos fájlalja a lábát, illetve nagyon zavartan viselkedik.

Még az OMSZ munkatársait várta, addig a panaszos folyamatosan inzultálta őt és nem lehetett megnyugtatni. Időközben az általános iskolából hazaérkezett a panaszos két, kiskorú gyermeke (F. R. és F. L.). A rendőr próbálta a kislányokat megnyugtatni és beküldeni őket a házba, valamint a panaszos is kiabált nekik, hogy menjenek be a házba és hívják a 107-es segélyhívó számot.

Az intézkedés közben megjelent a helyszínen a K. megerősítő szolgálattól T. B. r. örm., aki az intézkedés további lefolytatásában segített.

Az OMSZ munkatársai 14 óra 25 perckor érkeztek ki a helyszínre, L. A. mentőápoló vezetésével. A helyszínen az OMSZ munkatársai előzetesen megvizsgálták a panaszost és a viselkedéséből kifolyólag karhatalmi segítséget kértek, mivel a mentő gépjármű láttán még zavartabb lett és összefüggéstelenül beszélt tovább, valamint agresszíven viselkedett. A mentőorvos a helyszínen beutalta a panaszost a K. F. F. kórház Pszichiátriai Osztályára a viselkedése és az elsődleges vizsgálatok miatt. Az OMSZ munkatársait T. B. r. örm. biztosította a kórházig. Az orvosi ellátás közben megállapították a panaszos személyazonosságát.

V. T. r. törm. a szolgálati telefonon keresztül folyamatosan tartotta a kapcsolatot és jelentette a történeteket. Mivel nyilvánvalóvá vált, hogy a panaszost el fogják szállítani, ezért intézkedett a két kislány elhelyezéséről is. A kislányokat megkérdezte, hogy a közelben él-e, vagy lakik közeli hozzátartozójuk (keresztszülők, nagyszülők, testvérek), de azt mondták, hogy a közelben nincsen senki sem. Kérdésre elmondták, hogy az édesapjuk F. A. a B.-felvidéken lakik. Kiértésítették F. A.-t, aki tájékoztatta az ügyeletvezetőt, hogy 2-3 órát fog igénybe venni az út, mire P-re ér. Ezt követően T. F. r. főhadnagy utasítására a kislányokkal bezáratta a családi házat és elszállította őket a P. Rendőrségre, ahol 15 óra 15 perckor átadta őket a Családsegítő Otthon dolgozójának, M. É.-nak, aki elmondta, hogy a kislányokat hova viszik.

A rendőr végezetül jelentése végén leírt, hogy milyen sérülései keletkeztek, így: a jobb karján a csuklója tájékán kb. 3 cm-es horzsolásos hámsérülés, hosszanti irányban. A sérülést a gödöllői orvosi ügyeletén megvizsgáltatta, amelyből az ügyeletes orvos részére ambuláns lapot állított ki. Ezen kívül más sérülése, kára nem keletkezett az intézkedés során.

5) A rendőrség megküldte V. T. r. törm. orvosi vizsgálatáról készült ambuláns naplót, amely szerint a rendőrt 2014. szeptember 16-án, 16 óra 17 perckor vizsgálták meg. Az aktuális panasz szerint a mai napon rendőri intézkedésre került sor P-en csendháborítás miatt. Az intézkedő rendőr a páciens volt, aki szóváltásba keveredett a hangoskodó lakóval, aki megkarmolta a rendőr jobb csuklóját, és ezáltal pedig felületes hámsérülést okozott neki.

A fizikális vizsgálatok alapján megállapította a vizsgáló orvos, hogy a rendőr jobb csuklóján, két vonalban egy 3 cm hosszú és egy 2 cm hosszú felületes, halvány vörös csík látható, egy pontban pedig gombostűnyi hámsérülés. Így a diagnózis szerint a csukló és a kéz egyéb felületes sérüléseit állapította meg az orvos.

6) A rendőrség mellékelte B. V. r. főrm. szolgálatparancsnok által 2014. szeptember 17-én készített kiemelt napi jelentést, amelyben előadta, hogy az alábbi tényállás szerint a G.-i Rendőrkapitányság állásfoglalása érdekében felterjesztette a fenti számú ügy iratait a P. V.-i nyomozó Ügyészségnek vezetőjének.

2014. szeptember 16-án, 11 óra 30 perc és 12 óra 50 perc közötti időben a szolgálati mobilra többszöri bejelentés érkezett csendháborításról, a panaszos lakóhelyéről. A helyszínen T. N. I. elmondta, hogy a fenti cím egy közös bejáratú, osztott telek, amelynek egyik felén ő lakik T. M.-val, a másik felén pedig a panaszos, aki a mai napon nagyon hangosan hallgatta a zenét. A címen ott tartózkodott még Á. F. is, aki épp az udvaron dolgozott.

A rendőri intézkedés során V. T. r. törm. meghallgatta a bejelentőket, akik egybehangzóan elmondták, hogy az osztatlan közös telken található másik ház tulajdonosa a panaszos, aki egész nap nagyon hangosan hallgatja a zenét – egyházi zsoltárokat –, hogy azt már tűrhetetlennek ítélték meg és értesítették ez ügyben a rendőrséget. Elmondták továbbá, hogy a panaszos a déli órákban a két ház között nyílt, de kerítéssel elválasztott udvaron táncolt, miközben félmeztelenre vetkőzött és eközben minősíthetetlen ordibált és egy késsel is hadonászott. Egybehangzó állításuk szerint egy kb. 20 cm pengehosszúságú kést dobált az udvaron, oly módon, hogy azt minden alkalommal a hegyével a föld irányába dobta.

A rendőrség értesítését követően pár perc elteltével megjelent egy rendőrautó a két ház közös gépkocsi bejáratánál. A gépkocsiból egy egyenruhás rendőr szállt ki, aki a ház bejáratú ajtajához ment és kopogott, majd megkérte a panaszost, hogy halkítsa le a zenét, illetve, hogy jöjjön ki a házból. A panaszos kérdőre vonta a rendőrt, hogy rendelkezik-e házkutatási paranccsal, majd további 10 perc kérés és kopogás után, hogy a panaszos menjen ki a házból a rendőr lekapcsolta a villanyórát, amire a zene elhallgatott. A panaszos ekkor kirohant a házból és nekiesett a rendőrnek, többször meglökte, ráncigálta és úgy látták, hogy egy alkalommal a csuklóját is megharapta. A rendőr a támadást követően eltaszította a panaszost. Ezt látva a szemtanúk a rendőr segítségére siettek és együttes erővel a földre vitték a panaszost, akit a rendőr megbilincselte. Miután mentőt hívtak a panaszost elszállították.

Meghallgatásuk során többször hangsúlyozták, hogy a panaszos a cselekménye során végig agresszív és támadó magatartást tanúsított.

Miután meghallgatták őket áttekintették V. T. r. törm. jelentését és őt, szóban is meghallgatták, aki gyakorlatilag a cselekmény tanúival megegyezően adta elő a történetet. A panaszos támadásának részleteire nézve úgy nyilatkozott, hogy miután a panaszos kilépett a lakásból, azért haraphatott a jobb keze felé, hogy ne tudja a villanyáram kapcsolószekrényét zárva tartani, vagyis vissza akarta kapcsolni az áramot.

A kivizsgálás során a K. F. F. Kórház Pszichiátriai Osztályán is megkísérelték meghallgatni a panaszost, aki a feltett kérdésekre azt felelte, hogy őt a rendőr kihúzta a házból és eközben koszolta össze a ruháját és zuhanyozni sem hagyták.

A vizsgálat során meghallgatták a panaszos élettársa (K. T.), aki elmondta, hogy a panaszos huzamosabb ideje pszichiátriai kezelésre jár B. városba.

A meghallgatásokat követően szemle megtartása iránt is tettek intézkedést a cselekmény helyszínén.

A kivizsgálás során megállapították, az érintettek meghallgatása, illetve a rendelkezésre álló adatok alapján álláspontjuk szerint minden kétséget kizáróan nem lehet megállapítani a hivatalos személy elleni erőszak bűncselekmény elkövetését. Annak érdekében, hogy a történeti tényállás ismeretében a cselekmény minősítésében megnyugtató módon lehessen állást foglalni, a kivizsgálás során készített, illetve az érintett rendőr által készített jelentést állásfoglalásra felterjesztették a P. V.-i Ny. Ü. Vezetőjének.

7) A rendőrség mellékelte I. J. r. őrnagy, őrsparancsnok által 2014. szeptember 17-én rögzített feljegyzést, amely szerint arról, hogy V. T. r. törm. (Isaszeg KMB) intézkedésével kapcsolatos kivizsgálás során az érintett panaszos egészségügyi/pszichiátriai állapotára nézve az alábbi információkat szerezte be, amelyek a korábbi jelentésben nem szerepelnek.

A helyszíni meghallgatás során a panaszos élettársa (K. T.) úgy nyilatkozott, hogy a panaszos huzamosabb ideje áll pszichiátriai kezelés alatt, amelyeken rapszodikusán ugyan, de meg is jelenik. Utoljára B. városban volt kezelésen, azonban erre nézve részletekkel nem tudott szolgálni.

A panaszos kórházi meghallgatását követően az őrsparancsnok beszélt dr. F. M. ügyeletes orvossal, aki annyit tudott elmondani, hogy a P. megyei F. F. Kórház Pszichiátriai Osztályán a panaszos nincs kórelőzménye. Tekintettel arra, hogy más egészségügyi intézmény informatikai adataihoz nincs hozzáférése, így arra nézve, hogy máshol kezelés alatt áll-e nem tudott nyilatkozni.

8) I. J. r. őrgy., őrsparancsnok 2014. szeptember 17-én keltezésében arról informálta a G.-i Rendőrkapitányt, hogy az utasításának megfelelően megjelent 2014. szeptember 16-án, 17 óra 30 perckor a panaszos lakcímén, mivel az előzményes adatok birtokában felmerült annak lehetősége, hogy az ott történt rendőri intézkedés esetleg más eljárásra is okot adhat.

A rendelkezésre álló adatok szerint ugyanis V. T. r. törm. 2014. szeptember 16-án, 13 óra 5 perccel megelőzően a szolgálati mobiltelefonjára több bejelentést is kapott arról, hogy a panaszos lakhelyén a panaszos olyan hangosan hallgatja a zenét, hogy az zavarja a környéken lakókat. A körzeti megbízott a fenti adatok birtokában megjelent a megadott címen, ahol intézkedést kezdeményezett a lakás tulajdonosával, a panaszossal. Az intézkedés során a helyi KMB sérüléseket szenvedett, illetve az általa elsődlegesen jelentett információk arra engedtek következtetni, hogy hivatalos személy elleni erőszak bűncselekmény valósult meg.

Jelen információk birtokában jelent meg az őrsparancsnok a cselekmény helyszínén, ahol adatgyűjtést és tanúkutatást végzett. Ennek keretében, a lakásában, szóban hallgatta meg T. M. és T. N. lakosokat, akik mindketten egybehangzóan elmondták, hogy 2014. szeptember 16-án, dél körüli órákban a lakásuk udvarán tartózkodtak, a ház körüli munkában nekik segítő Á. F. társaságában. Az osztatlan közös telken található másik ház tulajdonosa egész nap olyan hangosan hallgatta a zenét – egyházi zsoltárokat –, hogy már tűrhetetlennek ítélték meg a helyzetet és értesítették a rendőrséget. Elmondták továbbá, hogy a dél körüli órákban a panaszos többször is a két ház közötti nyílt, de kerítéssel elválasztott udvaron táncolt, ami közben félmeztelenre vetkőzött és eközben minősíthetetlen hangnemben ordibált és egy késsel is hadonászott. Egybehangzó állításuk szerint egy kb. 20 cm pengehosszúságú kést dobált az udvaron oly módon, hogy azt minden alkalommal a hegyével a föld irányába dobta. A rendőrség értesítését követően pár perc elteltével megjelent egy rendőrautó a két ház közös gépkocsi bejáratánál, amiből egy egyenruhás rendőr szállt ki, aki a ház bejárati ajtajához ment és kopogott. A kopogásra a panaszos kinézett a bejárati ajtó melletti ablakon. Hallották, hogy a rendőr megkéri a panaszost, hogy halkítsa le a zenét, illetve, hogy menjen ki a házból, mert beszélni szeretne vele. A panaszos erre kérdőre vonta a rendőrt, hogy rendelkezik-e házkutatási paranccsal, majd elment az ablak mögül. A rendőr ezt követően kb. 10 percig kopogott, de semmi reakció nem volt. Sikertelen kopogást követően a rendőr lekapcsolta a villanyórában az áramot, amire a zene elhallgatott. Ezután a panaszos kirohant a házból és nekiesett a rendőrnek, többször meglökte, ráncigálta úgy látták, hogy egy alkalommal a csuklóját is megharapta. A rendőr a támadást követően eltaszította magától a panaszost. Ezt látva a rendőr segítségére siettek és együttes erővel a földre vitték a panaszost, ahol őt a rendőr megbilincselte. Megjegyezték, hogy a panaszos a földön is folyamatosan kiabált és próbált szabadulni. Miután mentőt hívtak hozzá elszállításra került. Megjegyezték meghallgatásuk végén, hogy a panaszossal, mint szomszédjukkal régen fennálló telekvita következtében perben állnak, illetve az elmúlt időszakban több olyan szóváltás és egyéb incidens is volt közöttük, ami tettelegességig fajult.

A fentieket követően az őrsparancsnok szóban hallgatta meg Á. F-et, aki elmondta, hogy a mai napon 12 óra körüli időben a másik két tanú családi házában az udvarán tartózkodott, az ott lakóknak segített. A nap folyamán a szomszédban lakó panaszos olyan hangosan hallgatta a zenét, hogy az számukra nagyon zavaró volt, illetve késsel fenyegette őket, vagyis egy kést dobált a földre. Mivel nagyon zavarta őket a zene és a panaszos viselkedése, értesítették a rendőrséget. A kiérkező rendőrről kopogott az ajtón, de a nő csak az ablakon keresztül volt hajlandó beszélni vele. A rendőr sokáig és kitartóan kopogott, de a nő ezután nem is volt hajlandó vele beszélni, eltűnt az ablakból. A rendőr többször telefonált, majd lekapcsolta a villanyórát, amire a zene elhallgatott. Pár pillanat múlva a panaszos kirohant a házból, egyenesen a rendőrnek esett, ráncigálta, lökdöste, úgy látta, hogy nem bír vele a rendőr. Annak érdekében, hogy sikeresen meg tudja őt a rendőr bilincselni, a rendőr segítségére siettek és együttesen a földre vitték, ahol a rendőr bilincset tett rá. Ezt követően a panaszoshoz mentőt hívtak. Á. F. a meghallgatása során többször is hangsúlyozta, hogy a panaszos a cselekménye során végig agresszív és támadó magatartást tanúsított.

A fent nevezettek meghallgatását követően az őrsparancsnok áttekintette V. T. r. törm. jelentését, illetve őt szóban is meghallgatta, aki ennek során gyakorlatilag a cselekmény tanúival megegyezően adta elő a történeteket. A panaszos támadásának részleteire nézve úgy nyilatkozott, hogy miután a panaszos kilépett a lakásból azért haraphatott a jobb keze felé, hogy ne tudja a villanyáram kapcsolószekrényét zárva tartani, vagyis vissza akarta kapcsolni az áramot.

Az őrsparancsnok a kivizsgálás során megjelent a K. F. F. Kórház Pszichiátriai Osztályán, ahol megkísérelte meghallgatni a panaszost, aki kérdéseire kizárólag azt felelte, hogy őt a rendőr kihúzta a lakásból és eközben koszlta össze a ruháját és zuhanyozni sem hagyták.

A meghallgatásukat követően a cselekmény helyszínen szemle megtartása iránt intézkedtek.

A kivizsgálás során megállapítottak, az érintettek meghallgatása, illetve a rendelkezésre álló adatok alapján álláspontjuk szerint minden kétséget kizáróan nem lehet megállapítani a hivatalos személy elleni erőszak bűncselekmény elkövetését. Annak érdekében, hogy a történeti tényállás ismeretében a cselekmény minősítésében megnyugtató módon lehessen állást foglalni, a kivizsgálás során készített, illetve az érintett rendőr által készített jelentést állásfoglalásra felterjesztették a P. V.-i Ny. Ü. Vezetőjének.

9) A G.-i Rendőrkapitányság vezetője 2014.szeptember 24-én rendkívüli esemény parancsnoki kivizsgálásáról értékelő jelentését, amelyben tájékoztatja a PMRFK K. és H. O.-jét, hogy a G.-i Rendőrkapitányságon 2014. szeptember 17-én bekövetkezett rendkívüli eseménnyel összefüggésben – az ügyészségi állásfoglalás megérkezését követően – büntetőeljárás indult a Btk. 310. § (1) bekezdés a) pontjába ütköző és aszerint minősülő hivatalos személy elleni erőszak elkövetése miatt a panaszos ellen.

Az esemény az 57/2013. (XII. 12.) ORFK utasítás – az általános rendőrségi feladatok ellátására létrehozott szerv tevékenységirányítási-központjai, egyes rendőri szervek ügyeletei, valamint a segélyhívásokat fogadó központok egységes működéséről – 1. számú mellékelt 70. pontja alapján rendkívüli eseménynek minősül. A kivizsgálást az 58/2013. (XII. 21.) ORFK utasítása au egyes eseményekkel kapcsolatos parancsnoki kivizsgálások szempontrendszeréről és jelentési rendjéről szóló követelményeknek megfelelően került sor.

Az eseménnyel kapcsolatban a G.-i Rendőrkapitányság képviselőjében a Btk. 310. § (1) bekezdésbe ütköző és minősülő hivatalos személy elleni erőszak büntett megalapozott gyanúja miatt büntetőeljárást kezdeményezett a parancsnok a P.-i Ny. Ügyészségen.

A rendkívüli esemény parancsnoki kivizsgálása során az alábbiakat állapította meg.

A büntetőeljárást kezdeményező rendőri szerv a PMRFK G.-i Rendőrkapitányság. Az elkövető a panaszos. A bűncselekmény 2014. szeptember 16-án, 13 óra 30 perc körüli időpontban történt P., B, utcai családi ház udvarán. A sértett V. T. r. törm. G.-i Rendőrkapitányság I. Rendőrőrs, körzeti megbízott.

Tekintettel arra, hogy a rendőri alapintézkedésnél rögzítettek szinte szó szerint megegyeznek az intézkedő rendőr jelentésében foglaltakkal és az őrsparancsnok által 2014. szeptember 17-

ei tanúkutatásnál közöltekkel, így a Testület az ismétlések elkerülése végett eltekint a rögzítettek közlésétől.

A panaszossal szemben bilincs alkalmazására került sor 2014. szeptember 16-án, 14 órától 15 óra 35 percig az Rtv. 48. § b) és d) pontjai során, valamint vele szemben az Rtv. 47. § testi kényszert fejtett ki az intézkedő rendőr. A bilincs alkalmazására a Szolgálati Szabályzat 41. § (4) bekezdésében meghatározottak szerint került sor. Ezen kívül a panaszossal szemben az Rtv. 37. § b) pontja alapján biztonsági intézkedés végrehajtására került sor 13 óra 5 perckor, majd 15 óra 50 perckor átadták a K. F. F. Kórház Pszichiátriai Osztályának. A ruházátátvizsgálás során nem került elő veszélyes eszköz a panaszostól.

A cselekmények során V. T. r. törm-nek jobb karján a csukló tájékán kb. 3 cm részen horzsolásos hámsérülés keletkezett hosszanti irányban. A sérülést a G. Orvosi ügyeletem Dr. N. J. orvos vizsgálta meg, arról ambuláns lapot állított ki.

A vizsgált cselekmények során kár nem keletkezett. A panaszos vonatkozásában vérvétel levételére nem került sor a pszichiátriai kezelése miatt. B. F. r. hdgy. I. J. r. örgy. jelenlétében V. T. r. törm-rel szemben Lion típusú alkoholszondát alkalmazott, amely negatív eredményt mutatott. A bűnügyi helyszíni szemlét a G.-i Rendőrkapitányság Bűnügyi technikai Alosztály beosztottai (P. K. r. ftörm. és V. J. r. zls) végezték. A szemléről jegyzőkönyv készült a helyszín leírásával és fényképes rögzítésével.

A történetéről Z. S. r. alez. írásban értesítette dr. K. G-t a P.-i Ny. Ügyészség vezetőjét, aki a panaszossal szemben a büntetőeljárás megindítását rendelte el, valamint kérte, hogy a keletkezett iratokat a hatóságának soron kívül küldjék meg. A megküldött iratok alapján az ügyész állásfoglalása szerint a panaszos cselekménye egyértelműen hivatalos személy elleni erőszaknak minősül, amely tekintetében hivatalos állásfoglalása 2014. szeptember 22-én érkezett meg a G.-i Rendőrkapitányságra.

A panaszos kihallgatása az orvosi kezelések miatt nem történt meg.

A rendelkezésre álló adatok és információk alapján a parancsnok megállapította, hogy V. T. r. törm. intézkedési kötelezettsége az Rtv. 13. § (1) bekezdése és a Szolgálati Szabályzat 4. §-a alapján fennállt; az alapintézkedésként kezdeményezett intézkedés megkezdése és az igazoltatás az Rtv. 29. § (1) bekezdés a) pontja alapján jogszerű, a Szolgálati Szabályzat 25. §-a alapján szakszerű volt. Az Rtv. 29. § (1) bekezdés 1) pontja szerinti igazoltatás, valamint az Rtv. 37. § b) pont alapján elvégzett biztonsági intézkedés jogszerű és szakszerű volt. A figyelmeztetés a kényszerítő eszközök alkalmazására az Rtv. 57. § (1) bekezdés alapján az intézkedés eredményességének érdekében maradt el. A kényszerítő eszköz alkalmazásának törvényi feltételeit a Szolgálati Szabályzat 38. § (3) – (5) bekezdéseire figyelemmel vizsgálta ki a parancsnok, amely kapcsán megállapította, hogy az Rtv. 47. szerint alkalmazott testi kényszer és az Rtv. 48. § b) és d) pontjai szerinti bilincselés jogszerű és szakszerű volt.

Az előzőek alapján a panaszos cselekménye alkalmasnak látszik 1. rendbeli, a Btk.. 310. § (1) bekezdés a) pontjába ütköző és aszerint minősülő, hivatalos személy elleni erőszak büntett elkövetésének a megállapítására.

III.

A Testület a panaszbeadvány és a rendőrségtől kapott felvilágosítás alapján – figyelemmel a panaszolt intézkedés idején hatályos Rtv. és Szolgálati Szabályzat rendelkezéseire – a panaszos kifogásaival összefüggésben az alábbi megállapításra jutott.

1) A Testület először azt vizsgálta, hogy kiterjed-e a panasz valamennyi részére a hatásköre.

A panaszos beadványa mellékleteként egy feljelentést is a Testület rendelkezésére bocsátott, valamint kérelmezte a Testületet, hogy szolgáltatson neki adatot tekintetben, hogy feljelentették-e csendháborítás elkövetése miatt, és amennyiben igen, akkor az valós tényeken alapul-e?

A Testület hatáskörével kapcsolatban hivatkozik az Rtv. 92. § (1) bekezdésére, amely szerint azon rendőri intézkedéseket és mulasztásokat vizsgálhatja, melyek az Rtv. IV., V. és VI. fejezetének alkalmazásával összefüggésben merülnek fel. Ennek megfelelően a Testületnek

– a rendőri feladatok és utasítások teljesítésének kötelezettsége, azok megsértése vagy annak elmulasztása (különösen: intézkedési kötelezettség, arányosság, azonosíthatóság, segítségnyújtási kötelezettség stb.),

– a rendőri intézkedés vagy annak elmulasztása, illetőleg törvényessége (különösen: igazoltatás, ruházat- csomag- jármű-átvizsgálás, elfogás, előállítás, idegenrendészeti intézkedés, intézkedés magánlakásban, közlekedésrendészeti intézkedés stb.),

– a kényszerítő eszköz alkalmazása és törvényessége (különösen: testi kényszer, bilincs, vegyi eszköz, sokkoló, rendőrbot, útzár, lőfegyverhasználat, csapaterő alkalmazása, tömegoszlatás stb.) tekintetében van lehetősége eljárni és az adott intézkedést vagy cselekményt vizsgálni, abból a szempontból, hogy történt-e alapjogi sérelem.

a) A feljelentés vonatkozásában a Testület az alábbiakról tájékoztatja a panaszost.

A fentebb hivatkozott Rtv. szakaszokat szükséges kiegészíteni jelen panaszem kapcsán a legfőbb ügyész helyettesének NF.8380/2010/8-I. sz. alatti, 2010. október 7-én kelt, a testületi hatáskör kérdésében írt levelére, amely szerint a büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény (továbbiakban: Be.) 196. §-a szerint panasz „célja a nyomozás során a hatékony jogorvoslat lehetőségének biztosítása a nyomozó hatóság vagy az ügyész határozatába (Be. 169. §) nem foglalt döntésével, intézkedésével (pl. gyanúsítás közlése) szemben, vagy az intézkedés elmulasztása miatt. A panaszt a büntetőeljárás szabályai szerint kell elbírálni”. Ezért a legfőbb ügyész helyettes a Be. 60. §-ának (1) bekezdésében és a 77. §-ának (2) bekezdésében írt, a büntetőeljárás során végzett eljárási cselekmények általános alapelvei mellett is úgy véli, a Be. 196. §-ában foglalt panasz a büntetőeljárás törvényben szabályozott intézkedés alkalmazásának elrendelése, vagy az intézkedésről való döntés elmulasztása miatti jogsérelem esetén terjeszthető elő.

Az Rtv. IV., V., VI. fejezetében meghatározott kötelezettség megsértésével, intézkedéssel vagy annak elmulasztásával, illetve a kényszerítő eszköz alkalmazásával összefüggő jogsérelem elbírálása – függetlenül attól, hogy milyen eljárásban kerül rá sor – az Rtv. 92 – 93/B. §§-ok tekintendők irányadónak, amennyiben a sérelem tárgya a rendőr magatartása, az intézkedés kiválasztásának és foganatosításának a módja.

Az ügyész tehát a nyomozó hatóság által foganatosított (vagy elmulasztott) eljárási cselekmény megalapozottságát, a büntetőeljárás törvénynek megfelelő voltát vizsgálhatja,

abban azonban nem foglalhat állást, hogy a végrehajtás módja az Rtv. rendelkezéseinek megfelelt-e.

A Be. 2. § (1) bekezdés alapján a bíróság az ítékezés során törvényes vád alapján jár el. Jelen szakasz (2) bekezdés szerint pedig a vád akkor minősül törvényesnek, hogy ha a vádemelésre jogosult a bírósághoz intézett indítványában meghatározott személy pontosan körülírt, a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (továbbiakban: Btk.) ütköző cselekménye miatt a bírósági eljárás lefolytatását kezdeményezi. A Be. 171. § (1) bekezdése szerint bűncselekmény miatt bárki tehet feljelentést. A Be. 172. § (1) bekezdése alapján a feljelentést rendszerint az ügyésznél vagy a nyomozó hatóságnál írásban vagy szóban kell megtenni. A szóban tett feljelentést jegyzőkönyvbe kell foglalni. A feljelentést nyomban nyilvántartásba kell venni.

A hivatkozott Btk. és Be. szakaszokra, valamint az Rtv. által a Testület hatáskörére vonatkozó szabályokra tekintettel megállapítható, hogy büntetőeljárás lefolytatását, a terhelték felelősségre vonását a Testület nem végezheti el, hiszen a hatásköri szabályai nem jogosítják fel arra. A sértett sérelmére elkövetett bűncselekmények elkövetésére vonatkozó gyanú alapján büntetőeljárás lefolytatására büntető bíróság jogosult, valamint a feltételezett elkövetők esetleges büntetőjogi felelősségének a megállapítására a büntető bíróság rendelkezik hatáskörrel.

Így a fentiekben kifejtettek alapján a Testület nem jogosult, a panaszos feljelentésében foglaltak kivizsgálására, így büntetőeljárás indítására, lefolytatására, és a panaszos által elkövetőkként megnevezettek felelősségre vonására sem.

b) A panaszos kérelmezte a Testületet, hogy szolgáltatson adatot arról, hogy feljelentették-e csendháborítás ügyében és amennyiben igen, akkor az mennyiben alapult valós tényeken.

A Testület jelen panaszelem kapcsán visszautal az Rtv-ből idézett hatásköri szabályaira, valamint segítségül hívja a szabálysértésekről, a szabálysértési eljárásról és szabálysértési nyilvántartási rendszerről szóló 2012. évi II. törvény (továbbiakban: Szabs. tv.) rendelkezéseit. A Szabs. tv. 78. § (1) bekezdése szerint a szabálysértési eljárás feljelentés, vagy a szabálysértési hatóság vagy a bíróság hivatali hatáskörében szerzett tudomása, illetve a helyszíni bírság kiszabására jogosult szerv vagy személy általi észlelés alapján indul meg. A (2) bekezdés értelmében a feljelentést - e törvény eltérő rendelkezése hiányában - szóban vagy írásban bármely személy vagy szerv megteheti. A szóban tett feljelentést jegyzőkönyvbe kell foglalni, vagy arról feljegyzést kell készíteni. Értelemszerűen szabálysértési eljárás csakis szabálysértések, mint jogellenes cselekmények elkövetésének a gyanúja alapján indítható meg, hiszen a Szabs. tv. 80. § a) pontja tartalmazza, hogy amennyiben a jogellenes cselekmény nem minősül szabálysértésnek, akkor a feljelentést határozattal nyolc napon belül el kell utasítani.

Figyelembe véve azt, hogy a rendőrség az Rtv. 1. § (2) bekezdés 2. pontja alapján szabálysértési jogkört is gyakorolt, amelyet az Rtv-n kívüli jogszabály (t. i. Szabs. tv.) alapján végez, így a fentebbi jogszabályi hivatkozásokból látható, hogy a Testület hatásköre nem terjed ki a szabálysértési eljárásokra, az azokban foganatosított, vagy mulasztott cselekményekre. Így a panaszos, szabálysértési eljárás kapcsán előterjesztett kérelmeit a Testület érdemben nem vizsgálta, figyelemmel a hatáskörének a hiányára.

A Testület hatáskörének a hiányát állapította meg a panaszos által, a szabálysértési eljárás vonatkozásában előterjesztett panaszja kapcsán.

IV.

A Testület azonban megvizsgálhatta azt, hogy a panaszossal szemben kellő jogszabályi felhatalmazás birtokában foganatosított-e a rendőrség biztonsági intézkedést; kellő jogszabályi felhatalmazás birtokában bilincseltek-e meg. Ezen kívül a Testület kivizsgálta a panaszos részrehajló rendőri intézkedést érintő kifogását; azt, hogy álláspontja szerint a kényszerítő eszköz alkalmazása előtt nem volt rendőri figyelmeztetés; azt, hogy a rendőr nem tett eleget az intézkedés elején az azonosítási kötelezettségének és nem tájékoztatta őt arról, hogy miért kezdeményez intézkedést vele szemben. A panaszos sérelmezte azt is, hogy a kiskorú gyermekei látták, amint az udvarukon bilincsben van rendőri jelenlét mellett. Végezetül kifogásolta, hogy az intézkedés során szomjas volt és nem adott neki a rendőr vizet; valamint jelezte a rendőrnek, hogy ha kórházba megy, akkor összecsomagol, átöltözik, lezuhanyozik, amit a rendőr kifejezett kérése ellenére nem engedett meg neki; sőt a rendőr hozzátartozóját (élettársát) sem értesítette kifejezett kérése ellenére sem.

Az elvégzett vizsgálat során a Testület megállapította, hogy a rendőri intézkedés érintette a panaszos Magyarország Alaptörvénye Szabadság és Felelősség fejezetének II. cikkében rögzített emberi méltósághoz való jogát, valamint az abból levezethető testi integritáshoz fűződő alapvető jogát, a IV. cikk (1) bekezdésében foglalt személyi szabadsághoz, a VI. cikkében foglalt magán-és családi élet sértetlenségéhez fűződő jogát, illetve a XXIV. cikkében foglalt tisztességes eljáráshoz fűződő alapvető jogát az alábbiak szerint.

1) A Testület először azt vizsgálta meg az eljárásában, hogy keletkezett-e a rendőröknek intézkedési kötelezettsége a panaszossal szemben.

a) Az intézkedési kötelezettség jogalapja kapcsán a Testület az alábbi megállapításokat tette.

A rendőrség tájékoztatása szerint 2014. szeptember 16-án több személy is csendháborításról tett telefonos bejelentést a rendőrségre 11 óra 30 perc és 12 óra 50 perc között. Erre figyelemmel egy fő rendőr 13 óra 5 perckor megérkezett a bejelentés helyszínére, ahol tapasztalta a hangos zenét, meghallgatta a négy fő bejelentőt, akik egybehangzóan azt mondták el, hogy annyira hangos a zene, hogy az már tűrhetetlen, nem tudnak attól pihenni. Így a helyszínen tapasztaltak (hanghatás és a bejelentők elmondása) a zajforrás irányába ment, ahol megpróbált interakcióba lépni a panaszossal, aki hangosan hallgatta a zenét, annak érdekében, hogy felszólítsa a szabálysértő magatartásának az abbahagyására.

Az Rtv. 1. § (2) bekezdés 1) pontja szerint a rendőrség az Alaptörvényben, az Rtv-ben és törvény felhatalmazása alapján más jogszabályban meghatározott bűnmegelőzési, bűnüldözési, államigazgatási és rendészeti feladatkörében általános bünyügyi nyomozó hatósági jogkört gyakorol, végzi a bűncselekmények megelőzését, megakadályozását és felderítését, valamint a bűncselekményből származó vagyont visszaszerzését.

Az Rtv. 13. §-a szerint a rendőr jogkörében eljárva köteles intézkedni vagy intézkedést kezdeményezni, ha a közbiztonságot, a közrendet vagy az államhatár rendjét sértő, vagy veszélyeztető tény, körülményt vagy cselekményt észlel, illetve ilyet a tudomására hoznak.

Ez a kötelezettség a rendőrt halaszthatatlan esetben szolgálaton kívül is terheli, feltéve, hogy az intézkedés szükségességének időpontjában intézkedésre alkalmas állapotban van.

A Szolgálati Szabályzat 9. § (1) bekezdése, amely szerint a rendőr szabálysértés észlelése esetén feljelentést tesz, vagy – jogszabály által meghatározott esetekben – helyszíni bírságot szab ki, vagy helyszíni bírság kiszabása helyett – ha a szabálysértési eljárásról szóló törvényben megállapított feltételek fennállnak – szóbeli figyelmeztetést alkalmaz. A (2) bekezdés szerint a szóbeli figyelmeztetés során a rendőr a szabálysértés elkövetését elismerő személyt felszólítja a tevékenysége abbahagyására. A (3) bekezdés alapján pedig a rendőrt közigazgatási bírsággal sújtandó szabályszegés észlelése vagy tudomására hozása esetén abban az esetben terheli a közigazgatási hatósági eljárás lefolytatása érdekében szükséges intézkedési kötelezettség, ha a) ilyen jellegű szolgálati feladat ellátására kapott utasítást, vagy b) intézkedése során ilyen jogsértést észlel, és - amennyiben ez az eljárás lefolytatásának jogszabályi feltétele - rendelkezik a tevékenység ellátáshoz, illetve a szabályszegés dokumentálásához szükséges technikai eszközzel.

Ahhoz, hogy a Testület az intézkedés megalapozottságáról állást foglaljon, azt kell mérlegelnie, hogy felmerülhetett-e szabálysértés elkövetésének, a rendőrségi fellépéshez szükséges gyanúja.

A kérdéssel kapcsolatban a Testület utal töretlen gyakorlatára, amely szerint valamely szabálysértés tényállásszerűségét kizárólag a rendőri intézkedés jogalapja szempontjából vizsgálja. Az Rtv-ben rögzített hatásköri szabályok szerint ugyanis a Testület nem foglalhat állást abban a kérdésben, hogy valamely eljárás alá vont személy elkövetett-e szabálysértést, azonban ha – olyan esetekben, amikor a rendőrség az intézkedés alapjaként szabálysértés gyanújára hivatkozik – nem végezné el a rendőri intézkedés alapjául szolgáló magatartás értékelését, az alapjog-korlátozás vizsgálata üresedne ki.

A rendőrségre tett telefonos bejelentések mindegyike csendháborítás elkövetését jelölte meg. A Szabs. tv. 195. § (1) bekezdése szerint. aki lakott területen, az ott levő épületben, vagy az ahhoz tartozó telken, tömegközlekedési eszközön, továbbá természeti és védett természeti területen indokolatlanul zajt okoz, amely alkalmas arra, hogy mások nyugalma, illetve a természeti vagy a védett természeti értéket zavarja, szabálysértést követ el.

A Testület a kérdés megítélése kapcsán az általa kialakított történeti tényállásból indult ki. A rendőrség és a tanúk is meghallgatásaik során egybehangzóan elmondták, hogy csendháborítás szabálysértés elkövetéséről tettek telefonos bejelentést, amely tekintetében előadták, hogy a panaszos olyan hangosan hallgatott zenét, amely számukra már tűrhetetlen volt, nem tudtak attól pihenni. Figyelemmel arra, hogy a bejelentésben négy személy, egybehangzóan 11 óra 30 perc és 12 óra 50 perc között ugyanarról a helyről, ugyanazon tartalommal tett szabálysértés elkövetésére vonatkozó bejelentést, így a rendőrség oldalán a Testület véleménye szerint az Rtv. 13. § (1) bekezdés által előírt intézkedési kötelezettség keletkezett, hiszen a rendőrségnek meg kellett arról győződnie, hogy a bejelentésben foglaltak valósnak minősülnek-e és amennyiben igen, akkor a szükséges intézkedéseket meg kell tennie. Ezen körülményre tekintettel ment ki egy intézkedő rendőr a bejelentés helyszínére, amelynek keretén belül a négy bejelentő ugyanazt a tényállást hozta a tudomására (egybehangzóan), amelyet a telefonon keresztül. Ezen kívül a rendőr észlelte azt, hogy hangosan szól a zene a panaszos ingatlanából, így a hanghatás (szabálysértés) megszüntetése

érdekében kívánta a panaszost intézkedés alá vonni. Ezen tényt, hogy zene szólt a panaszos ingatlanjából a panaszos is megerősítette a beadványában.

A Testület álláspontja szerint a szabálysértés elkövetésére vonatkozó, a rendőrségi fellépéshez szükséges gyanút már a négy, ugyanazon tartalmú, ugyanarról a helyről való telefonos bejelentés keletkeztette. Erre tekintettel a rendőrségnek meg kellett arról győződnie, hogy a bejelentések valóságosak-e, így a helyszínre ki kellett mennie. A Testület véleménye szerint a rendőrség már azzal eleget tett az Rtv. 13. § (1) bekezdésben meghatározott intézkedési kötelezettségének, hogy a bejelentések valóságalapjának a kivizsgálása érdekében megjelent a helyszínen. A bejelentések helyszínén meghallgatta a bejelentőket, akik elmondták, hogy a panaszos az, aki hallgatja a zenét. A rendőr maga is hallotta azt, hogy honnan szól a zene, így abba az irányba ment intézkedni a szabálysértés elkövetésének a megszüntetése érdekében, ahonnan a zene szólt, vagyis a panaszos ingatlanjához ment, hogy intézkedést kezdeményezzen a panaszossal szemben. A Testület álláspontja szerint a helyszínen tapasztaltak tovább erősítették a panaszossal szemben szabálysértés elkövetésére vonatkozó gyanút, így véleménye szerint nem sérült a tisztességes eljáráshoz való joga, ezért mert rendőri intézkedés alanyává vált. A rendőrnek nem állt rendelkezésére más, kevésbé jogkorlátozó eszköz annak érdekében, hogy a szabálysértést megszüntesse, minthogy megpróbált kontaktusba lépni a panaszossal.

A fentiekben kifejtettek alapján a Testület véleménye szerint a panaszossal szemben szabálysértés elkövetésének a gyanúja alapján kezdeményezett a rendőri intézkedést, és mivel a Testület úgy ítélte meg, hogy a panaszossal szemben fennállt az Rtv. 13. § (1) bekezdése által meghatározott intézkedési kötelezettség, így úgy határozott, hogy a panaszos tisztességes eljáráshoz fűződő joga nem sérült a rendőri intézkedés kezdeményezése és lefolytatása kapcsán.

b) A Testület ezt követően a panaszossal szemben végrehajtott biztonsági intézkedést vizsgálta meg.

A rendőrség tájékoztatása szerint, amikor a rendőr megpróbált kapcsolatba lépni a panaszossal, attól a panaszos folyamatosan elzárkózott. A rendőr többször kopogtatott a panaszos ajtaján, az ablakán, kiabált, a szolgálati gépjármű hangjelzését használta, de amikor a panaszos észrevette, hogy rendőr akar vele kommunikálni, akkor elbújt a függönye mögé. Mosogatni kezdett, sepregetett, nem akart tudomást venni arról, hogy rendőr szeretne vele beszélni. Végül a rendőr a hanghatás megszüntetése érdekében – miután érdeklődött tekintetben, hogy a panaszos egyedül tartózkodik otthon – lekapcsolta a villamos áramot a panaszos lakásában. Ekkor a panaszos hirtelen kiszaladt, felkapcsolta a biztosítékot, majd magára zárta az ajtót. A rendőr ekkor sem tudott interakcióba lépni a panaszossal, így ismét lekapcsolta a villamos áramot és úgy tett, mintha elmenne onnan, de elbújt a fal mellett úgy, hogy a panaszos ne vegye észre. Ekkor a panaszos kiszaladt a lakásából, amikor a rendőr odaállt elé köszönt, bemutatkozott, közölte vele az intézkedés okát és célját. A panaszos fel volt háborodva, zavartan viselkedett, szidalmazta a rendőrt, és amikor észrevette, hogy a rendőr úgy támaszkodik jobb kezével, hogy a kapcsolószekrénynek támaszkodik annak érdekében, hogy a panaszos ne kapcsolhassa vissza a villamos áramot és figyeljen a rendőrré, hirtelen elhatározástól vezérelve elkezdte a rendőr kezét elhúzni onnan, majd erővel a feje felé húzta azért, hogy megharapja. Ezen kívül rugdalta a rendőrt, aki alig bírta a panaszossal, így az egyik tanú segítette a rendőrnek az ellenállás leküzdésében, amely eredményeként megbilincselte a rendőr a panaszost. A panaszos az intézkedés során egyre agresszívebb lett,

összefüggéstelenül beszélt, szidta a rendőrt, és arról számolt be neki, hogy előző nap bántalmazták, amelynek következtében fáj a lába. A rendőr ezért a TIK-en keresztül, mentőt kért a helyszínre. A mentő 14 óra 25 perckor érkezett meg. A panaszost megvizsgálták és külsérelmi nyomot nem találtak rajta, ellenben az őt megvizsgáló mentőorvos ott helyben írt egy beutalót a helyi kórház pszichiátriai osztályára, így a mentősök beszállították rendőri kíséretben a panaszost a kórházba, ahol 15 óra 50 perckor adták át további intézkedések megtétele érdekében. Így jelen tényállás alapján, figyelemmel a panaszos zavartságra, indulatosságára, agresszivitására, a kifejtett magatartására a vele szemben intézkedő rendőr a panaszos érdekeire figyelemmel, annak testi épsége megóvása érdekében úgy határozott, hogy az Rtv. 37. § b) pontja alapján fogatosít vele szemben biztonsági intézkedést.

Az Rtv. 2. § (1) bekezdése szerint a rendőrség védelmet nyújt az életet, a testi épséget, a vagyonbiztonságot közvetlenül fenyegető vagy sértő cselekménnyel szemben, felvilágosítást és segítséget ad a rászorulóknak. A rendőrség tiszteletben tartja és védelmezi az emberi méltóságot, óvja az ember jogait.

Az Rtv. 37. § szerint:

„A rendőr az önvészélyes állapot vagy a személyeket, illetőleg az anyagi javakat közvetlenül fenyegető veszélyhelyzet megszüntetése érdekében

- a) megteszi a veszélyhelyzet elhárításához, megszüntetéséhez haladéktalanul szükséges, a feladatkörébe tartozó intézkedéseket;
- b) intézkedik az önmagát vagy más veszélyeztető állapotban lévő személy orvosi vizsgálatára, és közreműködik az egészségügyi intézetbe történő szállításában;
- c) intézkedik az öngyilkosság lehetőség szerinti megakadályozására;
- d) közterületen vagy nyilvános helyen - ha az élet vagy a testi épség védelme megkívánja - intézkedik a magatehetetlen, önkívületben lévő, illetve erősen ittas vagy bódult személynek a lakására vagy kijózanító állomásra, egészségügyi intézetbe kíséréséről, illetőleg szállíttatásáról;
- e) területet lezárhat, és megakadályozhatja, hogy oda bárki belépjen vagy onnan távozzék, illetőleg az ott tartózkodókat távozásra kötelezheti.”

A Szolgálati Szabályzat 10. §-a szabályozza a biztonsági intézkedésre vonatkozó rendelkezéseket. E szerint:

„ (1) A rendőr az önvészélyes állapot vagy a személyeket, illetve az anyagi javakat közvetlenül fenyegető veszélyhelyzet észlelése esetén - az Rtv. 37. §-ában meghatározott intézkedések végrehajtása során - a helyszínen

- a) tájékozik, azonnali elsődleges jelentést tesz, az esemény jellegétől függően a veszély elhárításában közreműködni kötelezettek riasztja,
- b) gondoskodik az életmentésről és az elsősegélynyújtásról,
- c) intézkedik a vagyonmentésre és a további károk megelőzésére,
- d) jelentést tesz, szükség esetén újabb erőket és eszközöket igényel, valamint javaslatot tesz további intézkedések megtételére,
- e) intézkedik a bűncselekmények megelőzésére és a veszélyhelyzettel összefüggő bűncselekmények felderítésére,
- f) tájékoztatást ad a szolgálati előjáró utasítása szerint, valamint
- g) intézkedik a közrendet zavaró cselekmények megszüntetésére, az illetéktelenek távoltartására, a közúti forgalom esetleges elterelésére, szükség esetén a személyek elszállítására, az állatok elterelésére.

- (2) Biztonsági intézkedés keretében terület lezárására kell intézkedni
- a) természeti vagy ipari katasztrófa, valamint annak veszélye esetén,
 - b) tüzeset, műszaki mentés helyszínén,
 - c) bűncselekmény, közlekedési és egyéb baleset esetén,
 - d) súlyos fertőző betegség, talált sugárzó anyag, robbanóanyag, robbantással történő fenyegetés esetén, valamint
 - e) terrortámadás veszélye vagy terrorcselekmény esetén.

A rendőrség tehát a panaszossal szemben az Rtv. 37. § b) pontja alapján kezdeményezett a biztonsági intézkedést. A kérdés megítélése kapcsán arról kellett meggyőződnie a Testületnek, hogy a panaszos önmagát vagy más veszélyeztető állapotban volt-e és erre tekintettel indokolt volt-e a panaszos orvosi vizsgálatának elvégzése iránti intézkedés.

Habár a panaszos a beadványában egyértelműen tagadta, hogy zavarosan viselkedett volna, hogy rátámadt volna a rendőrré és sérelmet okozott volna neki, az ő tényelődését cáfolja az intézkedő rendőr által elmondott információ, a 3 szemtanú meghallgatásánál közöltek és a rendőr sérüléséről készített orvosi vizsgálat eredményét tartalmazó ambuláns lapja is. Ezen bizonyítékokra figyelemmel a Testület véleménye szerint nem volt a rendőr helyszíni tapasztalása tekintetben megalapozatlan, hogy a panaszos önmagát vagy más veszélyeztető állapotban volt, hiszen idegesen, zavartan viselkedett, az intézkedés folyamán egyre agresszívebb lett, egyáltalán nem volt együttműködő. Az intézkedés elején még csak negligálta a rendőr jelenlétét, utána verbálisan is kezdett hangot adni nemtetszésének, majd fizikailag is a rendőrré támadt. Ennek eredményeként a rendőr jobb kezén, a csuklótájékán karmolás által okozott felületi hámsérülést szenvedett a rendőr. A panaszos irracionális állapotára tekintettel hívott hozzá mentőt. A mentőorvos pedig a panaszos vizsgálatát követően beutalta azonnali hatállyal a helyi kórház pszichiátriai osztályára. Ezen körülményekre figyelemmel a Testület álláspontja szerint nem sérült a panaszos tisztességes eljáráshoz fűződő alapvető joga a vele szemben végrehajtott biztonsági intézkedés kapcsán, hiszen arra a panaszos, helyszínen kifejtett magatartása szolgált alapul.

A fentiekre tekintettel megállapítható, hogy a rendőr az Rtv. 37. §-a alapján kellő jogszabályi felhatalmazás alapján intézkedett és a panaszos állapotához mérten mindent megtett, ami szükséges volt adott körülmények között, így erre figyelemmel a Testület álláspontja szerint nem sérült a panaszos tisztességes eljáráshoz való joga a vele szemben végrehajtott biztonsági intézkedés kapcsán.

c) A Testület végül kivizsgálta azt a panaszosi kifogást, amely arra vonatkozott, hogy a rendőr vele szemben elfogultan intézkedett, csakis Á. F. utasításai szerint intézkedett, hiszen Á. F. többször már mondta a panaszosnak, hogy be fogja váltani a szavát és akkor ő nem fog jól járni.

A rendőrség határozottan visszautasította a részrehajló rendőri intézkedésre vonatkozó panaszosi kifogás valóságtartalmát. A rendőrség által, a Testület rendelkezésére bocsátott dokumentumok mindegyike egybehangzóan rögzíti, hogy állampolgári bejelentések hatására akart a rendőr intézkedést kezdeményezni a panaszossal szemben és végül sikerült is neki interakcióba lépni vele. Az intézkedés során Á. F. nem utasította egyszer sem a rendőrt. A rendőr kért segítséget Á. F.-től, aki így a rendőr kérésének tett eleget. Az őrparancsnok arról is tájékoztatta a Testületet, hogy Á. F. korábban rendőr volt, a fia pedig jelenleg is rendőrként tevékenykedik.

Az Rtv. 13. §-ának (2) bekezdése tartalmazza a részrehajlásmentes rendőri intézkedés alapvető követelményét, így eszerint a rendőr köteles a törvény rendelkezésének megfelelően, részrehajlás nélkül intézkedni. A rendőri fellépés ezen követelmény értelmében, az érintettel szemben nem lehet hátrányosabb (vagy előnyösebb) pusztán azért, mert személye – bármely okból – a rendőr számára ellenszenves (vagy rokonszenves).

A Testület gyakorlata szerint a részrehajló rendőri intézkedés két értelmet takar; az egyik szerint részrehajlónak minősül a rendőri intézkedés, amikor a panaszost a rendőri intézkedés során azért éri hátrány, mert a panaszossal szembenálló felet előtérbe helyezi a rendőr azért, mert valamilyen kapcsolat (rokoni, baráti, ismeretségi) áll fent közöttük. A másik szerint pedig ezen eset hiánya esetén, amikor a rendőrök nem tesznek eleget azon kötelezettségüknek, hogy a kitérkezésüket követően a helyszínen történeteket objektíven felderítsék.

Jelen esetben a Testület nem találta megalapozottnak a panaszos részrehajló rendőri intézkedésre vonatkozó kifogását, hiszen az általa kialakított történeti tényállás szerint a helyszínre kitérkező rendőr senkit nem helyezett bármilyen ismert, vagy ismeretlen oknál fogva előtérbe, úgy ennek következtében pedig a panaszost háttérbe szorította volna. Csendháborítás szabálysértés elkövetésének a gyanúja kapcsán jelent meg a telefonos bejelentések hatására a helyszínen, ahol meghallgatta szóban a bejelentőket, tájékozódott a hang forrása felől, amelyet hallott. Ezután kívánta intézkedés alá vonni a panaszost, aki ebben nem működött együtt a rendőrrel. Így a Testület véleménye szerint a rendőr megjelent a bejelentések helyszínen, meghallgatta a bejelentőket. Ezen kívül hallotta a hangot, amely a panaszos lakásából szűrődött ki, így annak megszüntetése érdekében a rendőr számára az adott helyen, adott időben rendelkezésre álló eszköz közül a panaszos nyilatkozatása és a zaj megszüntetésére vonatkozó kérelem megfogalmazása maradt hátra. A rendőr ezt megpróbálta végrehajtani, de a panaszos ezt aktív és passzív magatartásával is ellehetetlenítette. Ezen körülményekre figyelemmel a Testület álláspontja szerint a helyszínre kitérkező rendőr objektív alapon intézkedett a panaszossal szemben. Emiatt a Testület úgy határozott, hogy a panaszos tisztességes eljárásához való joga nem sérült, hiszen vele szemben a rendőr nem intézkedett részrehajlóan.

A fentebb közöltekre tekintettel a rendőri intézkedés nem minősült részrehajlónak, így a Testület álláspontja szerint a panaszos tisztességes eljárásához való alapvető joga nem sérült a panaszossal szemben fogatosított intézkedések során.

3) A Testület ezt követően a panaszos bilincselését vizsgálta meg.

a) A bilincselés jogalapja kapcsán az alábbi álláspontra helyezkedett.

A rendőrség tájékoztatása szerint az intézkedő rendőr a panaszost azután bilincselte meg miután az rátámadt. A bilincset egyedül nem is tudta felhelyezni a panaszosra, így az egyik helyszínen tartózkodó bejelentőtől (szemtánú) kért segítséget, így a földre vitték és hátra helyzetben megbilincseltek a panaszost. A panaszos 2014. szeptember 16-án 14 óra és 15 óra 35 perc között, azaz 1 óra 35 percen keresztül viselt bilincset az Rtv. 48. § b) és d) pontjai alapján.

Az Rtv. 16. §-ának (1) bekezdése rögzíti, hogy a rendőr kényszerítő eszközt csak a törvényben meghatározott feltételek fennállása esetén, az arányosság elvének figyelembe

tartásával alkalmazhat úgy, hogy az nem okozhat aránytalan sérelmet az intézkedés alá vontnak. Nincs helye a kényszerítő eszköz további alkalmazásának, ha az ellenszegülés megtört, és a rendőri intézkedés eredményessége e nélkül is biztosítható.

Az Rtv. 48. §-a úgy rendelkezik, hogy a rendőr bilincset alkalmazhat a személyi szabadságában korlátozni kívánt vagy korlátozott személy

- a) önkárosításának megakadályozására,
- b) támadásának megakadályozására,
- c) szökésének megakadályozására,
- d) ellenszegülésének megtörésére.

A fentieket a Szolgálati Szabályzat 41. §-a tovább finomítja:

41. § (1) „Bilincs alkalmazása, az Rtv. 48. §-ában meghatározott esetekben különösen azzal szemben indokolt,

- a) aki erőszakos, garázda magatartást tanúsít, és ennek abbahagyására testi kényszerrel nem készíthető,
- b) aki az intézkedő rendőrt, annak segítőjét, valamint az intézkedésben közreműködőt megtámadja,
- c) akinek az elfogására bűncselekmény elkövetésének megalapozott gyanúja miatt került sor, és szökése bilincs alkalmazása nélkül nem akadályozható meg,
- d) akinek a jogszerű intézkedéssel szembeni ellenszegülése testi kényszerrel nem törhető meg,
- e) aki önkárosító magatartást tanúsít vagy ilyen magatartás tanúsításával fenyeget,
- f) akinek fogvatartása során kísérését rendelték el, és a kísért személy veszélyessége azt indokolja, vagy
- g) akit egyedül intézkedő rendőr állít elő.”

A Szolgálati Szabályzat 39. § (2) bekezdése szerint az intézkedés alá vont személy magatartása szempontjából a rendőr az alábbiak szerint tesz különbséget:

- a) passzív ellenszegülést tanúsító személy, aki a rendőri intézkedés során a számára jogszerűen adott rendőri utasításokat nem hajtja végre, de tevőleges ellenszegülést nem mutat,
- b) aktív ellenszegülést tanúsító személy, aki nem veti magát alá a jogszerű rendőri intézkedésnek, magatartásával fizikai erő kifejtés útján is igyekszik azt megakadályozni,
- c) támadó magatartást tanúsító személy, aki az intézkedő rendőrré, valamint a támogatására vagy védelmére kelt személyre rátámad.

A (3) bekezdés szerint pedig a kényszerítő eszköz alkalmazását jól hallható, közérthető és határozott módon a következő sorrendben meg kell előznie:

- a) a jogellenes magatartás abbahagyására való felszólításnak, „a törvény nevében” szavak előrebocsátásával, valamint
- b) a figyelmeztetésnek, hogy kényszerítő eszköz alkalmazása következik.

A Szolgálati Szabályzat 41. §-ának (6) bekezdés a) pontja szerint a bilincselés módját az intézkedő rendőr az adott körülmények között a legcélrányosabban választja meg azzal, hogy a kezek hátra bilincselése akkor célszerű, ha a bilincs alkalmazására testi kényszer útján kerül sor, vagy alapos okkal tartani lehet rendőr elleni támadástól, valamint szökéstől. A (7) bekezdés szerint a rendőr az intézkedés alá vont személyt fekvő helyzetben, fálnak vagy más tárgynak nyomva megbilincselheti, ha azt a személy aktív ellenszegülése, támadása, erőszakos magatartásra vagy ezek kialakulásának megelőzése szükségessé teszi.

A Testület a panaszos bilincselésének jogalapja vizsgálatkor a kialakított történeti tényállásából indult ki. A rendőrség tényelődését három tanú előadása erősítette tovább, amely szerint a panaszos nem kívánta alávetni magát az intézkedésnek. Először még csak passzívan ellenállt, nem figyelt a rendőrré, elkezdett mosogatni, takarítani, behúzta az ablakán a függönyt. Amikor a rendőr lekapcsolta a villamos áramot, akkor a panaszos hirtelen kinyitotta az ajtaját, kiment a házból és gyorsan visszakapcsolta a biztosítékot, közben szidalmazta a rendőrt, majd visszament az ingatlanjába és magára zárta az ajtót. A rendőr ezt követően határozott úgy, hogy ismét lekapcsolja a villamos áramot, elbújik, hátha intézkedés alá tudja a panaszost vonni. Amikor a panaszos kilépett az ingatlanjából, akkor a rendőr elé állt, rátette a kezét a kapcsolószekrényre, majd bemutatkozott és közölte a panaszossal, hogy miért kívánja intézkedés alá vonni. A panaszos ekkor annak érdekében, hogy visszakapcsolja az áramot, szidalmazásokat követően megragadta a rendőr jobb kezét, megpróbálta elhúzni a kapcsolószekrénytől és maga felé, pontosabban az arca felé húzta a kezét, valószínűleg azért, hogy megharapja. A panaszos a rendőrré támadt, amelyet csak úgy lehetett megszüntetni, hogy az egyik bejelentő (szemtanú) közbeavatkozik, így a panaszos testi épségének a megőrzése érdekében segített a rendőrnek, így ketten a földre vitték, majd a rendőr megbilincselte a panaszost. Ezt követően ugyanúgy folytatta agresszív, zavart, ideges magatartását, de további támadás kifejtésében a rajta lévő bilincs már gátolta.

A Testület álláspontja szerint a részére nyújtott részletes tájékoztatás alapján nem volt alaptalan a rendőr észlelése a tekintetben, hogy a panaszos ellenállt az intézkedés során, hiszen először még rá se nézett a rendőrré, nem állt vele szóba, nem reagált a rendőr közeledésére. Ezt követően már verbális úton fejezte ki nemtetszését, végezetül pedig fizikailag a rendőrré interakcióba került. A Testület véleménye szerint a panaszos zavart, ideges, sőt irracionális viselkedésére tekintettel nem lehetett tudni, hogy melyik percben mit cselekszik, hiszen érzékelhető, hogy az idő előrehaladtával egyre feszültebb idegállapotba került, és kezdett összefüggéstelenül, kiszámíthatatlanul viselkedni. A Testület véleménye szerint a rendőr jobb karjának, csukló tájékon történő hirtelen megragadása egyaránt volt alkalmas az ellenszegülésének a statuálására és támadás kifejtésének a megkezdésére. A Testület arra az álláspontra helyezkedett, hogy más módon a panaszos ellenszegülését és esetlegesen további támadások kifejtését másként nem lehetett megakadályozni az adott helyen, az adott körülmények között, mint a bilincs alkalmazásával. A rendőr a helyszínen megfelelő jogalappal következtethetett a panaszos magatartásából arra, hogy ismételt megpróbál támadást kifejteni, ha már egyszer megkísérelte. Az ellenszegülő magatartása pedig, mivel az intézkedés elejétől folyamatosan fokozódott, így a rendőr nem tudhatta, hogy az a továbbiakban milyen formában ölt testet. Így a Testület úgy határozott, hogy nem sérült a panaszos emberi méltóságához való joga az Rtv. 48. b) és d) pontjai alapján történő bilincselése kapcsán, hiszen a panaszos magatartása azt megalapozta.

Tekintettel a fentebb ismertetettkre a Testület álláspontja szerint a panaszos emberi méltóságához fűződő alapvető joga nem sérült az Rtv. 48. § b) és d) pontja alapján alkalmazott bilincs következtében.

b) A Testület ezt követően azt a panaszosi kifogást vizsgálta meg, amely szerint a rendőr nem figyelmeztette a panaszost arra, hogy vele szemben kényszerítő eszköz alkalmazására fog sor kerülni.

A rendőrség habár kezdetben következetesen arról nyilatkozott, hogy a figyelmeztetés a jogszabályi előírásoknak megfelelően történt meg, mégis az őrsparancsnok rendkívüli

kivizsgálásában rögzítette, hogy a Szolgálati Szabályzat 57. § (1) bekezdés szerinti figyelmeztetés az intézkedés eredményességének a biztosítása miatt maradt el.

Az Rtv. 61. § (1) bekezdése szerint a kényszerítő eszköz alkalmazására az érintettet - ha az eset körülményei lehetővé teszik - előzetesen figyelmeztetni kell.

A Szolgálati Szabályzat 39. § (3) bekezdés alapján a kényszerítő eszköz alkalmazását jól hallható, közérthető és határozott módon a következő sorrendben meg kell előznie a) a jogellenes magatartás abbahagyására való felszólításnak, „a törvény nevében” szavak előrebocsátásával, valamint b) a figyelmeztetésnek, hogy kényszerítő eszköz alkalmazása következik.

A hivatkozott rendelkezésből jól látható, hogy a rendőr kényszerítő eszköz alkalmazására vonatkozó figyelmeztetése főszabály szerint akkor elvégzendő, ha azt az eset körülményei lehetővé teszik. Így amennyiben azt nem lehet elvégezni, akkor a Szolgálati Szabályzat szerint mellőzhető a figyelmeztetés közlése.

Jelen esetben a panaszos és a rendőrség is egybehangzóan arról tájékoztatta a Testületet, hogy a kényszerítő eszközök alkalmazására vonatkozó figyelmeztetés nem történt meg, figyelemmel az intézkedés eredményességének a biztosítására. Így a Testületnek jelen kérdés kapcsán abban kellett állást foglalnia, hogy ez jogszerűen történt-e, azaz a főszabály alóli kivétel hatálya alá esik-e.

A kialakított történeti tényállást figyelembe véve a panaszos konkrét támadó, ellenszegülő magatartása érte el azt a szintet, amely a vele szembeni bilincselést megalapozta. Mivel a panaszos hirtelen fellépő ellenállását, támadását az események gyorsasága miatt csak a bilincs alkalmazásával lehetett megtörni, így az események intenzitására tekintettel a rendőr nem volt abban a helyzetben, hogy jogszabályi helyekre hivatkozva közölje a panaszossal a figyelmeztetést, hiszen rögtön intézkednie kellett az ellenállás és a támadó magatartás továbbiakban történő kifejtésének a megtörése érdekében. A Testület tehát arra az álláspontra helyezkedett, hogy nem sérült a panaszos tisztességes eljáráshoz való joga annak kapcsán, hogy őt a rendőr nem figyelmeztette a kényszerítő eszköz alkalmazására, hiszen a hirtelen cselekmények kölcsönös kifejtése nem teremtett a rendőrnek olyan helyzetet, amely alapján – figyelemmel a panaszos testi épségére, így az intézkedés biztonságos lefolytatásának a körülményeire – a figyelmeztetés közölhető lett volna.

A fentiekben kifejtettekre tekintettel a Testület úgy határozott, hogy azzal, hogy a panaszost a rendőr nem figyelmeztette a kényszerítő eszköz alkalmazására nem sérült a tisztességes eljáráshoz való alapvető joga.

4) A Testület megvizsgálta a panaszossal szemben alkalmazott testi kényszert.

A rendőrség tájékoztatása szerint a panaszost testi kényszer segítségével bilincselte meg a rendőr oly módon, hogy az egyik helyszínen tartózkodó bejelentő segítségét kérte annak végrehajtásához. A panaszost a földre vitték, majd a rendőr hátra helyzetben megbilincselte a panaszos kezeit.

Az Rtv. 16. § (1) bekezdése értelmében a rendőr kényszerítő eszközt csak a törvényben meghatározott feltételek fennállása esetén, az arányosság elvének figyelembe tartásával alkalmazhat úgy, hogy az nem okozhat aránytalan sérelmet az intézkedés alá vontnak. Nincs helye a kényszerítő eszköz további alkalmazásának, ha az ellenszegülés megtört, és a rendőri intézkedés eredményessége e nélkül is biztosítható.

Az Rtv. 17. § (2) bekezdése alapján a rendőri intézkedés során a kényszerítő eszköz alkalmazása esetén lehetőleg kerülni kell a sérülés okozását, az emberi élet kioltását. Az intézkedés folytán megsérült személy részére – amint ez lehetséges – segítséget kell nyújtani, szükség esetén a rendőr gondoskodik arról, hogy a sérültet orvos elláthassa, kórházi elhelyezése esetén a hozzátartozó vagy más, a sérülttel kapcsolatban álló személy erről értesüljön.

Az Rtv. 47. §-a a testi kényszer alkalmazására vonatkozóan rögzíti, hogy a rendőr – intézkedése során – az ellenszegülés megtörésére testi erővel cselekvésre vagy a cselekvés abbahagyására kényszerítést alkalmazhat.

Az Rtv. testi kényszerre vonatkozó rendelkezéseit a Szolgálati Szabályzat 40. §-a egészíti ki. Az (1) bekezdés szerint a megfogás, a leszorítás, az elvezetés vagy más, a rendőr által fizikai erőfelfejtással alkalmazott, valamely cselekvésre vagy cselekvés abbahagyására irányuló kényszerítés (a továbbiakban: testi kényszer) akkor alkalmazható, ha a rendőri erőfölény vagy az intézkedés alá vont személy állapota, magatartása folytán a rendőri intézkedés eredményessége ezzel biztosítható. Továbbá a testi kényszer alkalmazása során a rendőr önvédelmi fogásokat is használhat. A rendőr a támadás céljára szolgáló eszköz használatának megakadályozása, továbbá a támadás elhárítása érdekében az ehhez szükséges erejű és irányultságú ütést vagy rúgást alkalmazhat.

Tekintettel arra, hogy az előző pontban a Testület a panaszos bilincselését jogszerűnek ítélte meg, így a kifejtett testi kényszer kapcsán sem határozhatott másként, hiszen azt a rendőrség a bilincselés végrehajtása érdekében alkalmazta a panaszossal szemben. Emiatt az alapjogot nem sértő bilincselés foganatosítása érdekében alkalmazott testi kényszer kapcsán a Testület úgy határozott, hogy az nem sértette a panaszos emberi méltósághoz való jogából levezethető testi integritáshoz való jogát.

Az alapjogot nem sértő bilincselés végrehajtása érdekében alkalmazott testi kényszer kapcsán a Testület arra az álláspontra helyezkedett, hogy nem sérült a panaszos emberi méltósághoz való jogából levezethető testi integritáshoz fűződő alapvető joga.

5) A panaszos beadványában előadta, hogy ő megsérült a rendőri intézkedés kapcsán, hiszen a bilincs túl szoros volt rajta, ezért annak alkalmazása külsérelmi nyomot okozott.

A rendőrség határozottan visszautasította a panaszos állításának a valóság alapját, hiszen álláspontjuk szerint senki nem bántalmazta a panaszost, a rendőri intézkedés során sérülése nem keletkezett, amelyet az őt megvizsgáló mentőorvos már a helyszínen kizárt. Ellenben mentális problémái miatt azonnal beutalták a helyi pszichiátriára.

Töretlen gyakorlatának megfelelően a Testület eljárását kizárólag a panaszost esetlegesen ért alapjogsérelem feltárására tekintettel folytatta le – a hatáskörére irányadó jogszabályi

rendeletek értelmében álláspontját a nélkül alakította ki, hogy az intézkedést foganatosító rendőrök büntetőjogi felelősségét vizsgálta volna.

Az Rtv. 17. §-ának (1) bekezdése értelmében a rendőrség a feladatának ellátása során a testi épséghez fűződő jogot a törvényben foglaltak szerint korlátozhatja. A (2) bekezdés pedig rögzíti, hogy a rendőri intézkedés során a kényszerítő eszköz alkalmazása esetén lehetőleg kerülni kell a sérülés okozását, az emberi élet kioltását. Az intézkedés folytán megsérült személy részére – amint ez lehetséges – segítséget kell nyújtani, szükség esetén a rendőr gondoskodik arról, hogy a sérültet orvos elláthassa, kórházi elhelyezése esetén a hozzátartozó vagy más, a sérülttel kapcsolatban álló személy erről értesüljön.

Az Emberi Jogok Európai Bíróságának (továbbiakban: Bíróság) töretlen gyakorlata szerint (lásd például: Selmouni kontra Franciaország, Ribitsch kontra Ausztria és Tomasi kontra Franciaország) amennyiben egy személy a hatóságok őrizetébe kerül és rajta ezen idő alatt sérülések keletkeznek, megfordul a bizonyítási teher, és a hatóságokra, illetve az érintett államra hárul, hogy valószínű magyarázatot adjon a sérülés okát illetően. Ellenkező esetben a Bíróság megállapítja az Emberi Jogok Európai Egyezménye kínzást, megalázó vagy embertelen bánásmódot tilalmazó 3. cikkének sérelmét, azaz az érintett alapjogának sérelmét (ami azonban nem jelent egyet valamely meghatározott személy büntetőjogi felelősségének megállapításával). A bántalmazás gyanúját felvető ügyekben a Testület ugyanezt a megközelítést alkalmazza.

Habár a rendőrség és a panaszos által előadottak egymásnak ellentmondnak, mégis a panaszos saját maga cáfolja meg az egyik beadványában az általa kifogásoltakat azzal, hogy beidézi, hogy a kórházban elvégzett vizsgálat szerint az egyik felkarján van egy „lilulás”, amely valószínűleg kézi erővel történő nyomás következtében jöhetett létre. Ezen sérülés keletkezése egyértelműen nem vezethető vissza rendőri erőfelfejtésre, hiszen azt a panaszosnak bárki más okozhatta. Sőt, a panaszos a helyszínen a rendőrnek és a beadványában is többször elmondta, hogy az intézkedést megelőző napon bántalmazták, így a sérülése ebből is származhatott. Egyébként a helyszínre kikerülő mentőorvos felületi sérülést sem állapított meg a panaszoson. Szintén nem megállapítható az, hogy a panaszos csuklóján keletkezett-e felületi hámsérülés a bilincselés következtében, hiszen erről a Testületnek megfelelő bizonyítékot egyik fél sem csatolt.

Az egymásnak ellentmondó, néhol hiányos információkra tekintettel a Testület nem tudott egy olyan történeti tényállást kialakítani a sérülés okozásra vonatkozó panaszosi kifogás kapcsán, amely vonatkozásában egyértelműen megvizsgálhatta volna a jogkorlátozás jogosságát, így a Testület csak arra az álláspontra helyezkedhetett, hogy a panaszos emberi méltósághoz való jogából levezethető testi épséghez fűződő alapvető jogának a sérelme jelen kifogás kapcsán nem megállapítható.

A fentiekben ismertetettek alapján a Testület úgy határozott, hogy a panaszos emberi méltósághoz való jogából levezethető testi integritáshoz fűződő jogának a sérelme nem megállapítható.

6) A panaszos sérelmezte, hogy az intézkedés során hazaérkezett a két kiskorú gyermeke, akik látták, hogy édesanyjuk bilincsben, rendőri jelenlétben tartózkodik a saját udvarukon.

A rendőrség tájékoztatása szerint, amikor a gyermekek megérkeztek, akkor valóban a panaszos bilincsben volt, de az intézkedő rendőr megtett mindent annak érdekében, hogy

tájékoztatassa őket és megnyugtassa őket, hogy édesanyjukhoz jön a mentő és kórházba kell vinni. A rendőr kérte a gyermekeket, hogy menjenek be a házba. Erre a panaszos is folyamatosan kérte őket. Amikor pedig a panaszost beszállították a kórházba, akkor a rendőr intézkedett a gyermekek elhelyezése érdekében, hiszen az intézkedés pillanatában nem volt tudható, hogy a panaszost mennyi ideig fogják bent tartani a kórházban, így a rendőr intézkedett a gyermekek megfelelő felügyeletének ellátása iránt.

Az Rtv. 2. § (1) bekezdése alapján a rendőrség védelmet nyújt az életet, a testi épséget, a vagyonbiztonságot közvetlenül fenyegető vagy sértő cselekménnyel szemben, felvilágosítást és segítséget ad a rászorulóknak. A rendőrség tiszteletben tartja és védelmezi az emberi méltóságot, óvja az ember jogait.

Az Rtv. 24. § (1) bekezdése szerint továbbá a rendőr köteles a feladatkörébe tartozó segítséget, illetőleg a hozzáfordulóknak a tőle elvárható felvilágosítást megadni. A (2) bekezdés továbbá előírja, hogy a magánérdekek védelme e törvény alapján csak akkor tartozik a rendőrség hatáskörébe, ha a törvényes védelem az adott körülmények között más módon nem biztosítható, vagy ha a rendőri segítség nélkül a jog érvényesíthetősége meghiúsulna vagy számottevően megnehezülne.

A Szolgálati Szabályzat 15. § jelen kifogás kapcsán expressis verbis meghatározza (2) bekezdésében, hogy a hátra maradt betegről, magatehetetlen személyről, gyermekről történő gondoskodás érdekében a rendőr intézkedik. Ha a helyszíni ellátásuk nem oldható meg, kórházba, intézetbe utalásukról kell gondoskodni, valamint karitatív szervezetet is fel lehet kérni ellátásukra. A növények, haszon- és díszállatok gondozására a helyi önkormányzat jegyzője útján kell intézkedni.

Jelen esetben a panaszos és a rendőrség egybehangzóan nyilatkozott a tekintetben, hogy az intézkedés során, amikor a panaszost a rendőr már megbilincselte és várták a mentő kikerzését, akkor a panaszos gyermekei valóban hazaérkeztek. Ez annál is természetesebbnek minősül, hiszen az intézkedés keddi napon, iskola időben, délután 2 óra és 3 óra között történt. Ekkor az iskolakorú gyermekek óhatatlanul hazamentek és az intézkedés tényével találták szemben magukat. A panaszos és a rendőrség is a Testület tudomására hozta, hogy a gyermekek elhelyezéséről a rendőr gondoskodott, így a Testület véleménye szerint eleget tett a segítségnyújtási, tájékoztatási kötelezettségének a rendőr azáltal, hogy elmagyarázta a gyermekeknek, hogy mi fog történni, nyugtatta őket és miután az édesanyjukat elszállította a kórházba a mentő, a felügyelet nélkül maradt gyermekek felügyeletéről a rendőr gondoskodott. Ebben az esetben a rendőr számára az Rtv. és a Szolgálati Szabályzat rendelkezései írták elő ezen kötelezettség teljesítését, amelyet a rendőr, a Testület álláspontja szerint a jogszabályi rendelkezések figyelembe tartásával hajtott végre, így nem avatkozott bele a panaszos és családja életébe, így nem sérült a panaszos magán-és családi élet sértetlenségéhez fűződő alapvető joga.

A fentiekben leírtak értelmében nem sérült a panaszos magán-és családi élet sértetlenségéhez fűződő alapvető joga.

7) A panaszos kifogásolta azt, hogy amikor kiderült, hogy kórházba szállítják, akkor a rendőr kifejezett kérése ellenére nem engedte meg neki azt, hogy magához vegyen kórházi ruhát, az iratait és nem zuhanyozhatott le és nem öltözhett át, sőt még vizet sem ihatott.

A rendőrség határozottan visszautasította a panaszos által közölt valóság alapját. Álláspontjuk szerint a panaszos az intézkedés során ilyen irányú kérelmeket nem hozott az intézkedő rendőr tudomására. Amennyiben pedig szomjas lett volna, akkor mi sem természetesebb annál, hogy a rendőr megengedni neki, hogy vizet igyon.

Az Rtv. 2. § (1) bekezdése alapján a rendőrség védelmet nyújt az életet, a testi épséget, a vagyonbiztonságot közvetlenül fenyegető vagy sértő cselekménnyel szemben, felvilágosítást és segítséget ad a rászorulóknak. A rendőrség tiszteletben tartja és védelmezi az emberi méltóságot, óvja az ember jogait.

Az Rtv. 24. § (1) bekezdése szerint továbbá a rendőr köteles a feladatkörébe tartozó segítséget, illetőleg a hozzáfordulóknak a tőle elvárható felvilágosítást megadni. A (2) bekezdés továbbá előírja, hogy a magánérdekek védelme e törvény alapján csak akkor tartozik a rendőrség hatáskörébe, ha a törvényes védelem az adott körülmények között más módon nem biztosítható, vagy ha a rendőri segítség nélkül a jog érvényesíthetősége megghiúsulna vagy számottevően megnehezülne.

Jelen kifogás kapcsán a Testület egy feloldhatatlan ellentmondásba ütközött, amelyet a rendelkezésére álló korlátozott bizonyítási eszközével és a birtokában lévő csekély számú bizonyítékkal nem tudott feloldani. Így a Testület nem tudott megállapítani egy olyan történeti tényállást, amely fényében a panaszos sérelmet alaposan kivizsgálhatta volna, ezért csak úgy határozhatott, hogy az, hogy a panaszos kérte volna a rendőrtől a fentebb felsoroltakat nem megállapítható. Emiatt a panaszos tisztességes eljáráshoz való jogának a sérelme nem megállapítható.

A tapasztalt, feloldhatatlan ellentmondásra figyelemmel a panaszos tisztességes eljáráshoz való jogának a sérelme nem megállapítható.

8) A panaszos kifogásolta, hogy nagyon nehezen tudta az élettársát értesíteni az intézkedés során. Azt csak úgy tudta megtenni, hogy a gyermekei hívták őt fel és úgy adták át neki a telefont. Ezt követően már ő is kezdeményezett hívást és kérte a rendőrt, hogy vegye át a telefont, de az nem akarta. Később mégis beszélt a rendőr a panaszos élettársával. A panaszos így sérelmezte, hogy bár többször kérte a rendőrséget, hogy felhívhassa az élettársát, ezt még sem engedte meg neki a vele szemben intézkedő rendőr.

A rendőrség határozottan visszautasította a panaszos állításának valóság alapját. Előadták, hogy a panaszos olyan állapotban volt, össze-vissza beszélt, zavartan viselkedett, hogy eszébe sem jutott senkit értesíteni az intézkedés során. Egyszer sem jelezte az intézkedő rendőr irányába azt, hogy valakit szeretne értesíteni.

Az Rtv. 2. § (1) bekezdése alapján a rendőrség védelmet nyújt az életet, a testi épséget, a vagyonbiztonságot közvetlenül fenyegető vagy sértő cselekménnyel szemben, felvilágosítást és segítséget ad a rászorulóknak. A rendőrség tiszteletben tartja és védelmezi az emberi méltóságot, óvja az ember jogait.

Az Rtv. 18. § (1) bekezdés határozza meg a személyi szabadságában korlátozott személy számára a hozzátartozó/képviselő értesítésének a jogát. Jelen szakasz szerint a fogvatartott részére biztosítani kell azt a lehetőséget, hogy egy hozzátartozóját vagy más személyt értesítsen, feltéve, hogy ez nem veszélyezteti az intézkedés célját. Ha a fogvatartott nincs abban a helyzetben, hogy e jogával élhessen, az értesítési kötelezettség a rendőrséget terheli.

Ha a fogvatartott fiatalkorú vagy gondnokság alá helyezett, haladéktalanul értesíteni kell törvényes képviselőjét vagy gondnokát.

Jelen esetben a Testület szintén egy olyan feloldhatatlan ellentmondásba ütközött a történeti tényállás megállapítása kapcsán, amelyet a korlátozott számú bizonyítási eszközeivel és a birtokában lévő csekély számú bizonyítékával nem tudott pontosítani. Az egymásnak ellentmondó információknak köszönhetően nem lehet megállapítani, hogy a panaszos intézett-e egyáltalán ilyen tartalmú kérelmet a rendőr irányába, avagy sem; sőt az sem derül ki pontosan, hogy a panaszos beszélt-e az élettársával az intézkedés során. Ezen körülményekre tekintettel a Testület álláspontja szerint a panaszos tisztességes eljáráshoz fűződő alapvető jogának a sérelme nem megállapítható jelen kifogás kapcsán.

A Testület az értesítési kötelezettséget érintő kifogás kapcsán arra az álláspontra helyezkedett, hogy a panaszos tisztességes eljáráshoz fűződő jogának a sérelme nem megállapítható az egymásnak ellentmondó információkra tekintettel.

9) A panaszos végezetül a vele szemben intézkedő rendőr szolgálati fellépését kifogásolta. A panaszos sérelmezte, hogy a rendőr kifejezett kérése ellenére nem mutatkozott be, nem közölte vele az intézkedés tényét, okát. Azonban megjegyzendő, hogy a rendőrt a beadványában név szerint megjelölte, sőt még a szolgálati helyét is nevesítette, valamint ezen kívül folyamatosan csendháborításra hivatkozott, amely miatt vele szemben a rendőr intézkedett.

A rendőrség tájékoztatása szerint a panaszos állítása nem fedi a valóságot, hiszen a vele szemben intézkedő rendőr az intézkedés kezdetén köszönt, bemutatkozott és közölte vele az intézkedés tényét, okát. Valamint végig arra kérte a panaszost, hogy halkítsa le a zenét, mert ezen magatartásával szabálysértést, nevezetesen csendháborítás szabálysértését valósítja meg.

Az Rtv. 20. § szerint a rendőrt az intézkedés során az egyenruhája és azon elhelyezett azonosító jelvénye, vagy szolgálati igazolványa és azonosító jelvénye igazolja. A rendőr az intézkedés megkezdése előtt – ha az a rendőri intézkedés eredményességét veszélyezteti, az intézkedés befejezésekor – köteles nevét, azonosító számát, valamint az intézkedés tényét és célját szóban közölni. Az V. és VI. fejezetben foglalt intézkedések, illetve kényszerítő eszközök alkalmazását követően a rendőr köteles az intézkedés alá vont személyt tájékoztatni az e törvény szerinti panasz lehetőségéről és előterjesztésére nyitva álló határidőről.

A rendőr köteles – ha az a rendőri intézkedés eredményességét nem veszélyezteti – intézkedése megkezdése előtt szolgálati igazolványát vagy azonosító jelvényét felmutatni. Ha a rendőr szolgálati igazolványának vagy azonosító jelvényének felmutatása az intézkedés megkezdése előtt veszélyeztetné az intézkedés eredményességét, úgy azt az intézkedés befejezésekor köteles felmutatni. Ha a rendőr egyenruhát visel, de az intézkedés során azonosító jelvénye nem látható, vagy azt nem viseli, akkor a ruházatán azonosító jelvényének számát jól láthatóan fel kell tüntetni.

A szolgálati fellépés módjára vonatkozó szabályokat a Szolgálati Szabályzat 5. §-a tovább részletezi. A jogszabályhely értelmében az intézkedést a rendőr – az Rtv. 20. § (2) bekezdésének első mondatában meghatározottak közlését megelőzően – a napszaknak megfelelő köszönéssel, az intézkedés alá vont nemének, életkorának megfelelő megszólítással, ha a rendőr egyenruhát visel, tisztelgéssel kezdi meg. A polgári ruhában intézkedő rendőr az intézkedés megkezdése előtt szolgálati igazolványát és azonosító jelvényét felmutatja. Ez a közlés akkor mellőzhető, ha az ott meghatározott információk

előzetes közlése, valamint a szolgálati igazolvány és az azonosító jelvény felmutatása az intézkedés megtételét lehetetlenné teszi, vagy annak eredményességét aránytalan mértékben veszélyezteti.

Figyelemmel arra, hogy a panaszos tudta, hogy vele szemben ki intézkedik, nevezetesen: név szerint megjelölte a vele szemben intézkedő rendőrt, megnevezte a szolgálati helyét, így a panaszos saját maga határozta meg azt a rendőrt, aki vele szemben végrehajtotta a rendőri intézkedést. Ezen kívül a panaszos tudta, hogy a rendőr vele szemben azért akar intézkedést kezdeményezni és azért is hajtotta azt végre, mert hangosan hallgatta a zenét, amellyel csendhábortást valósított meg.

Ezen körülményekre tekintettel a Testület álláspontja szerint a panaszos kifogása alaptalan, hiszen tisztában volt azzal, hogy vele szemben ki intézkedett és miért. Emiatt a Testület álláspontja szerint nem sérült a panaszos tisztességes eljáráshoz való joga a rendőr szolgálati fellépése tekintetében.

A Testület véleménye szerint nem sérült a panaszos tisztességes eljáráshoz való joga a szolgálati fellépés kapcsán.

V.

A Testület lefolytatott vizsgálatában megállapította, hogy a rendőr kellő jogszabályi felhatalmazás birtokában kezdeményezett rendőri intézkedést, így erre tekintettel a panaszos tisztességes eljáráshoz való alapvető joga nem szenvedett sérelmet. A panaszossal szemben fogantatott biztonsági intézkedés kapcsán a Testület úgy határozott, hogy annak végrehajtása nem sértette a panaszos tisztességes eljáráshoz való alapvető jogát. A Testület nem találta megalapozottnak a panaszos részrehajló rendőri intézkedésre vonatkozó kifogását, hiszen a Testület álláspontja szerint a rendőr részrehajlásmentesen intézkedett a panaszossal szemben, így a tisztességes eljáráshoz fűződő alapvető joga nem sérült az intézkedés során. A panaszos bilincselése tekintetében a Testület úgy határozott, hogy az nem sértette a panaszos emberi méltósághoz fűződő alapvető jogát, hiszen az Rtv. 48. § b) és d) pontjai annak végrehajtására kellő felhatalmazást biztosítottak. A bilincselésre vonatkozó figyelmeztetés kapcsán nem sérült a panaszos tisztességes eljáráshoz való alapvető joga. A bilincselés során alkalmazott testi kényszer kapcsán nem sérült a panaszos emberi méltósághoz való jogából levezethető testi épséghez való joga. A panaszos bántalmazásra vonatkozó kifogása kapcsán a Testület a feloldhatatlan ellentmondásokra tekintettel úgy határozott, hogy a panaszos emberi méltósághoz való jogából levezethető testi integritáshoz fűződő alapvető jogának a sérelme nem megállapítható. A Testület álláspontja szerint az, hogy az intézkedés során a gyermekei hazaértek nem sértette a család- és magánélet sértetlenségéhez való jogát. A Testület a feloldhatatlan ellentmondásra tekintettel úgy határozott, hogy a panaszos tisztességes eljáráshoz való alapvető jogának a sérelme nem megállapítható a szomszédjára és a zuhanyzás nem biztosítására vonatkozó kifogása kapcsán. A rendőrség értesítési kötelezettsége kapcsán szintén olyan ellentmondásba ütközött a Testület a történeti tényállás megállapítása során, amelyet a rendelkezésére álló korlátozott számú bizonyítási eszközzel és a birtokában lévő csekély számú bizonyítékkal nem tudott pontosítani, így arra az álláspontra helyezkedett, hogy a panaszos tisztességes eljáráshoz való jogának a sérelme nem megállapítható. Végezetül a rendőr szolgálati fellépésére vonatkozó kifogás kapcsán a Testület – a tényelődások között feszülő ellentmondás miatt – úgy határozott, hogy a panaszos tisztességes eljáráshoz való jogának a sérelme nem megállapítható.

A fentiek alapján a Testület az Rtv. 93. § (2) bekezdése alapján a rendelkező részben foglaltak szerint döntött, és a panaszt átteszi az intézkedést fogyanatosító szerv vezetőjéhez.

Budapest, 2015. november 26.

Dr. Lukács Tamás
elnök, testületi tag

Dr. Kozma Ákos
elnökhelyettes

Fráterné dr. Ferenczy Nóra
testületi tag

Dr. Wildner Domonkos
előadó testületi tag

Dr. Cservák Csaba
testületi tag

FÜGGETLEN RENDESZETI PANASZTESTÜLET